
Biblioteca ORNAMENTI

Amra Kahvedžić

ZA MOG SINA

Copyright © by Amra Kahvedžić
Copyright © za Srbiju Književna omladina Srbije 2013.

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvima bez dozvole izdavača i autora, niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvima distribuirana ili umnožavana bez odobrenja autora. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju izdavač i autor po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Književna omladina Srbije

Glavni i odgovorni urednik
Verica Sekirarski

Ova je knjiga posvećena mom sinu

Sumnjam da je moj sin poginuo u saobraćajnoj nesreći zbog ove priče. Ne znam da li će ove riječi ikad ugledati svjetlost dana ali ako je moj sin poginuo zbog njih, ja ću učiniti sve što mogu da njegov odlazak ne bude uzaludan.

Tražim smisao svom životu, i to može biti. Pa ako je to, hajde da i to pokušam. Bilo šta, samo da mogućnosti da ova priča bude rečena ne propadnu. Možda je nekome potrebna. Možda je meni potrebna. Možda je potrebna mome sinu. Možda je potrebna svima nama.

Knjiga koja je pred vama, jedan njen dio, započeta je kad je moj sin imao oko dvadeset godina, djelimično iz moje potrebe da se osiguram da će neke istine doći do mog sina ako se meni nešto dogodi, a djelimično iz moje potrebe da sa njim pričam o stvarima koje su mi toliko značile a o njima nismo pričali na javi, u "stvarnosti". To jest, nismo pričali dovoljno. Nismo stigli. Gledajući iz ove perspektive na stvari, trebalo je sve ovo, i mnogo više, biti rečeno, pa makar po cijenu da ga izgubim, da pomisli da sam luda, jer otišao je ionako, uklonjen je, kako mislim. Predugo čekanje, traženje pravog vremena, čekanje zrelosti i njegovog vlastitog interesa za duhovno, natprirodno, onostrano, predugo čekanje... odvelo je moje dijete na

onu stranu bez informacija koje je roditelj znao ali nije imao snage da mu kaže, iz straha da ga ne izgubi, da ne ode od lude osobe, pa ma koliko da je voli.

Tako je započeta ova knjiga kojoj je naslov bio, i tako je ostavljen, koliko god da je bolna ta spoznaja da je čita sa one strane života, ZA MOG SINA. Moj sin je poginuo sa 22 godine.

Osjećam da mi je ukraden, otet, da je jednim udarcem postignuta bol nesagledivih razmjera. Nastavak ove knjige koji mi cijepa srce je moj protest protiv ovakvog razvoja stvari, ako su stvari zaista takve kakve mislim da jesu.

Sad se više ne bojim ničega. Ne bojim se da će moj sin otići od mene ili me ismijati zbog suludih ideja i iskustava koja ima. Ko zna da li bi to tako i bilo.

Sve je bilo ublaženo i prilagođeno da ga ne uplaši, ne otjera od mene, sve je bilo kalkulirano i smišljeno, korak po korak. Kao ostavština, kao poruka ako mi se nešto dogodi, ako ne uspijem kazati naglas sve ono što je trebalo da se kaže.

Evo kako je izgledala moja priča za mog sina.

PRIJE

DIO I

NE SUDI O KONJU KOJEG JAHAO NISI¹

Ovo je knjiga za mog sina.

Zamisli da si uspješan vlasnik velike svjetske korporacije i da si za života zaradio petsto milijardi funti, a nisi imao priliku prije svoje smrti razgovarati sa sinom jedincem jer je sa šesnaest godina pobjegao od kuće i nikad se više nije javio – zar mu ne bi ostavio, zajedno s novcem, jednu malu brošuru o tome kako zaraditi petsto milijardi funti? Za svaki slučaj. Ako jednom dođe kući, barem iz razloga da pokupi novac poslije tvoje smrti. Tvoj će novac možda, veseljak, spiskati kad tad, ali ako ostaviš upute kako da i sam zaradi bogatstvo, otići ćeš na onaj svijet miran i spokojan.

Da ne duljim, ovo je takva „brošura“. Za zarađivanje petsto milijardi funti².

Uputa prva:

TI NISI SAMO TIJELO.

1 narodna poslovice

2 Ovo je, naravno, samo metafora.

Znajući da će se moj sin na ovo samo nasmijati, evo malo detaljnijeg objašnjenja. Nije ovo samo smiješna newage³ izjava. Postoje načini da se ova tvrdnja provjeri. To su vrste prakse koje će omogućiti iskustvo o tome da nismo *samo* ovo tijelo. Ko da nije tijelo? Pa mi, ljudska bića. A i sve ostalo što je živo. Jesmo *I* tijelo, ali ne *samo* tijelo. Prakse su razne. Bezbrojne. Prastare i nove. Ja za svog sina biram, po mom mišljenju, kombinaciju najprikladnijih.

Prije nego što nastavim sa iznošenjem teoretskog znanja, samo da razjasnim jedno pitanje. Moj će sin najprije pitati sljedeće „Zašto bih se ja uopće bavio ikakvim praksama da potvrdim kako nisam tijelo?“.

Zato što, ako nisi *samo* tijelo, cijelo tvoje poimanje stvarnosti se mijenja iz temelja, tvoji životni ciljevi se mijenjaju, cijeli tvoj život i tvoja svijest će napraviti zakret za tristo šezdeset stepeni i ti ćeš krenuti u drugom pravcu. A ja moram od tebe, dijete, tražiti da ideš u drugom pravcu zato što je sav *moj* život bio posvećen sticanju određenih znanja o tom drugom pravcu, i roditeljska dužnost mi nalaže da te o njemu obavije-

3 New Age (Novo doba) – pokret sa ovim imenom se pojavio srednjim godinama 20-tog vijeka i postao s vremenom veoma popularan. Ovo nije organizovani pokret jedne sveobuhvatne religije ili filozofije, već više mješavina različitih grupa, kultura, sekti, pokreta, udruženja i slično, a koji svi dijele jednu zajedničku osobinu – interes i praktično vanje starih mističnih, okultnih, religijskih ili filozofskih znanja. Svi zagovornici ovog *novog doba* smatraju da je došlo vrijeme da mnoga skrivena znanja, iz svih navedenih domena, ugledaju ponovo svjetlo dana i povedu ljudski rod u oslobođenje, sreću, spoznaju o sebi, povećanje efikasnosti i samopoštovanja, kreativnosti, energetskih iscjeljenja i more ostalih, često nepovezanih ideja o smislu života i našem boravku na planeti Zemlji.

stim i da na njemu insistiram. A uz svu tu dužnost, ja te još i volim, elem, onda, shvatićeš valjda čemu ova brošura o načinima sticanja petsto milijardi funti. Prema mom uvjerenju, ovo znanje vrijedi petsto milijardi funti. Da mogu, sad bih ovdje stavila jedan znak za osmijeh (smiley), kakvi su preplavili modernu komunikaciju, naročito elektronsku, ali ne smijem, ovo je jedna ozbiljna knjiga, takvim znakovima ovdje nema mjesta. ☺

Dakle, odgovor na tvoje pitanje zašto bi se ti trebao baviti time da li si tijelo ili nisi *samo* tijelo je: prvo, kao što rekoh, zato što je ta činjenica veoma važna za dalji tok tvog života i mijenja apsolutno sve. A drugo, ako je neko kome si se divio i koga si volio i ko je bio tvoje utočište, mogao svoj cijeli život posvetiti ovome o čemu ću ti pričati, onda najmanje što možeš da učiniš za tu osobu je da joj ispuniš posljednju želju i posvetiš mizernih šest mjeseci svog života da provjeriš da li je ili nije tačno to što ti je ta osoba, u tvom slučaju tvoj roditelj, to jest ja, ostavio u amanet. Od tebe tražim šest mjeseci. Samo toliko. Ja te molim da posvetiš taj mizerno kratak trenutak svog života nečemu zbog čega bi tvoj roditelj, to jest ja, prodao dušu đavolu da postoji način da ti prenese na neki drugi, kraći način. Ali ne može. Ti moraš učestvovati, ja ti ne mogu prenijeti na drugi način. To je interaktivna igra. U kojoj si ti jedan od igrača. I, osim toga, šta je šest mjeseci u odnosu na sve ostale godine tvog života! Zamisli, meni nema NIŠTA bitnije od ovog, pa to mora da ipak nešto znači, hm...šta veliš? Neko drugi bi morao potrošiti pola života da ugoditi roditelju a ja od tebe tražim sa-

mo bijednih šest mjeseci, koji (uspud budi rečeno) neće uopće biti tako neugodni, kako inače ugađanje roditeljima zna biti neugodno. Čast izuzecima, naravno.

Samo se ti smij koliko god hoćeš ali pročitaj ovo sve do kraja pa onda odluči da li ćeš učiniti to što tražim od tebe ili ne. Znaš šta, hajde obećaj da se nećeš smijati, to nije lijepo. Bar za početak toliko. Zar te neće ganuti ovoliki trud, napor i vrijeme da se sve ovo stavi na papir, čak i ako su samo prazne bajke? Obećaj da se barem nećeš smijati. I ne sudi o konju kojeg jahao nisi, družo. Prvo uzjaši, a ja ti ostavljam crno na bijelo način na koji ćeš ga jahati – pa onda sudi. Ol rajt?

Iako stigoh na mjesto o kojem čitah u knjigama i koje tražih neumorno, od prvog do posljednjeg dana boravka na ovoj plavoj (hm, plavoj, kako da ne!) planeti, nije sve kako su rekli i nije sve kako željeh da bude. Na putu do tamo, ovog mjesta, nije sve otpalo od mene i ostalo bestežinsko stanje bez sjećanja i osjećaja. Tako su rekli da će biti a bilo tako nije.⁴

Pri kraju svega vidim da ne mogu tebe povesti sa sobom na to mjesto na koje stigoh, ali tebi, ako ništa drugo, mogu ostaviti ovih sedam hiljada stranica uputstva kako se do tamo stiže. Šalim se, pokušaću da se zaustavim na tristo-četristo.

Recimo, zamislimo, da si odlučio napraviti taj eksperiment koji od tebe tražim. Ispred sebe imaš šest mjeseci koji će ti pomoći da shvatiš kako nisi tijelo.

4 dio iz ličnog dnevnika

Niko nije tijelo. Mislim, *samo* tijelo. Mi smo *I* tijelo, ali nismo *samo* tijelo, kako većina ljudi vjeruje.

Evo šta trebaš učiniti tokom tih šest mjeseci.

Trebaš napraviti, kako kažu modernim žargonom, detoks⁵. Detoks – uklanjanje otrova iz tijela. Tijelo je u strašnom stanju u svakodnevnom životu prosječnog čovjeka, samo što ti toga nisi svjestan. Za početak, moraćeš mi vjerovati na riječ i početi sa eksperimentom bez obzira da li se slažeš samnom ili ne. Tvoje vlastite zaključke ću priznati tek nakon što prođe ovih šest mjeseci i to samo ako si se pridržavao uputa. Kako god bilo, znači detoks.

Meso uništava duhovnost, tako kažu „duhovnjaci“ iz raznih vrsta duhovnih i religioznih filozofija. Ako se sljedbenici svih mogućih religija i pravaca duhovnosti slažu oko bilo čega to je da duhovnosti nema uz konzumaciju mesa. Pored najčešćeg razloga koji vegeterijanci navode javno, a to je da ne žele ubijanje drugih bića zbog svoje hrane, postoje i mnogo dublji razlozi duhovne prirode. Ima mnogo svjedočanstava da ono što mi zaista jesmo (a upravo je to svrha tvog šestomjesečnog eksperimenta) može biti prepoznato *samo* uz pomoć duhovnih dijelova našeg tijela. Vidljivi i općeprihvaćeni dijelovi našeg tijela nam ne mogu u tome pomoći. Ne smij se, obećao si da nećeš.

5 detoksikacija – proces uklanjanja droga ili drugih štetnih materija iz tijela a koji traje dovoljno dugo da se povрати adekvatno psihičko i fizičko stanje relativnog optimalnog zdravlja.

Pored fizičkih dijelova, tijelo ima i duhovne dijelove. Običnom oku nisu vidljivi. A i u običnom, prosječnom tijelu su ti dijelovi zakržljali. Da bi duhovni dijelovi tijela mogli početi funkcionisati, prvo svi fizički dijelovi moraju da budu malo pročišćeni (malo više pročišćeni!) jer su ti duhovni dijelovi tijela mnogo osjetljiviji, suptilniji, od fizičkih. Kao kad bi želio da vidiš nešto vrlo, vrlo malo, minijaturno, pa bi pored očiju morao da koristiš i pomagalo, recimo lupu za povećavanje. Ta lupa za povećavanje, kad su u pitanju stvari duhovne prirode, je čišćenje fizičkog tijela. Ako želiš pokušati koristiti duhovne dijelove sebe (i na taj način utvrditi da li oni uopće postoje ili ne), moraš prestati jesti meso tih šest mjeseci.

Pored prestanka konzumiranja mesa evo sljedeće faze detoksa – uzdržavanje od hrane. To je religiozna i duhovna praksa od pamtivjeka. Pa ti i to savjetujem. Post u kojem se samo pije voda i prirodno napravljene sokovi izuzetno je dobar za čišćenje tijela od svega smeća koje se u njemu nakupilo godinama. To iskustvo od šest mjeseci u kojem nećeš jesti meso i, koliko god često možeš, uzdržavati se od hrane, te jesti što češće hranu svježiju i sirovu, to će ti dati jedan potpuno novi osjećaj za tijelo, iskustva koja će biti po svojoj prirodi vrlo čudna i zanimljiva. Kao da ćeš se rascijepiti na dvoje. Jedan dio tebe će silno željeti sve tvoje stare navike u pogledu hrane. Taj dio tebe mučiće te podlo i kukavički. Doživjećeš pravu ovisničku krizu i osjećaćeš se grozno, imaćeš stalne glavobolje i doživjeti gubitak energije i snage. Do ludila će te dovoditi ne-

dostatak velikih količina šećera, masti i soli, a koje si prije unosio u tijelo. Izdrži tu krizu nekoliko sedmica. Nakon nekog vremena na scenu će stupiti drugi dio tebe. Stvari će se potpuno promijeniti. Taj drugi dio tebe će po prvi put osjećati i tjelesnu i psihičku lakoću i ogroman priliv energije u tijelo i u hm... (kako da to nazovem a da se opet ne nasmiješ), htjedoh reći i u dušu, ali bolje da ne pretjerujem. Recimo, ogroman priliv energije u obliku poletnosti i raspoloženja. Osjećaćeš se tako dobro, kao nikad u životu.

Uz prestanak konzumiranja mesa i početak posta, onoliko koliko možeš, ide ono što „duhovnjaci“ nazivaju meditacija. Sa vegeterijanstvom i postom pročišćavaš tijelo a sa meditacijom pokušavaš da ga iskopčаш iz utičnice u koju je uključeno dvadeset i četiri sata dnevno, od trenutka kad si se rodio. Iz te utičnice neprestano teče adrenalin⁶ koji onemogućava da tijelo ikad osjeti stvarnu relaksaciju, čak i dok spava. Meditacija je riječ koja potiče od latinskog jezika *meditatio* a znači razmišljanje, udublivanje. Pod meditacijom se u duhovnoj terminologiji podrazumijeva iskopčavanje iz utičnice svakodnevnog života. U mnogim religijama se ljudi isključuju iz te utičnice na mnoge načine.

6 Adrenalin je hormon kojeg luči srž nadbubrežne žljezde a uz čiju pomoć ljudsko biće već vijekovima reaguje na svakodnevne situacije koje tijelo najčešće interpretira na dva najjednostavnija načina – bori se sa napadačem ili bježi od opasnosti. Ovaj hormon povećava snagu i stanje budnosti. Mehanizam za preživljavanje zbog kojeg se luči adrenalin, tkz. *fright-fight-flight* (strah-borba-bijeg) se razvio tokom evolucije kako bi se pojedinac sačuvao od opasnosti.

Kako se isključiti, ili kako kažu *un-plug*, iz nape-
tosti svakodnevnice i, što je još važnije, zbog čega se
treba isključiti?

Odgovor na *kako* je meditacija. Ima ih bezbroj a ja
za tebe biram najlakšu. Ti se nisi nikada iskopčavao
pa nećeš moći postići iskopčano stanje bez pomoći
nečega što će te opustiti. Muzika je najbolji štap, naj-
bolja pomoć. Instrumentalna muzika je najbolje rje-
šenje. U obilju muzike za iskopčavanje koje ima na
tržištu, ja za tebe biram Gandalf⁷ i Vangelis⁸. Slušaj
na slušalice, ni previše glasno ni previše tiho. Mjesto
za iskopčavanje odaberi pažljivo, neka sve oko tebe
bude čisto, nađi neko lijepo, ugodno mjesto u stanu
ili kući, po mogućnosti na podu, na nekom udobnom
velikom jastuku za sjedenje. Ukrasi mjesto za iskop-
čavanje lijepim cvijetom ili prostiračem, nabavi ka-
kve mirisne štapiće, od jasmína ili sandalovog drveta
(sve ovo je po mojoj mjeri, budi slobodan da biraš šta
god se tebi sviđa), i sjedi u ugodan položaj. Veoma je
poželjno da sjedneš u sjedeći položaj skršenih nogu,
sa leđima uspravljenim, glavom usmjerenom ravno
naprijed. Vjerujem da si mnogo puta vidio slike ljudi
koji meditiraju to jest koji se iskopčavaju. (Da ne ka-
žem da si bezbroj puta u tom položaju vidio mene.)
Taj položaj se zove *lotosov* položaj. Treba da bude što
sličniji onome što si vidio, ali ipak, prvenstveno za
tebe mora biti ugodan, ni slučajno da tijelo bude na-
peto ili da osjećaš nelagodu. Ako se ne možeš iskop-
čavati u tom položaju onda nađi bilo koji, samo da

7 <http://www.gandalf.at/>

8 <http://elsew.com/>

ti je ugodno i da ga ne mijenjaš. Ponavljanje uvijek
istih kretnji, priprema, stav, mjesto, omogućava tijelu
da se namjesti kako je najbolje moguće i da postigne
mir i usavrši postupak stalno ga ponavljajući. Zami-
sli krug oko mjesta gdje se iskopčavaš, napravi ga u
mislima jakim, zlatnim, neprobojnim, krug koji će te
zaštiti od svega dok se iskopčavaš iz svakodnevnice i
dok si ranjiv. Nakon što si nekoliko minuta zamislio
krug, napusti sve misli, nemoj ih usmjeravati ni pre-
ma čemu, već pokušaj da ploviš sa muzikom. Muzika
će ti polako odvesti misli dalje od svakodnevnih bri-
ga, nasilja i sebičnosti. Prirodno ćeš pod njenim utica-
jem početi zamišljati lijepa mjesta, situacije, imati mi-
sli ljepše i uzvišenije od svakodnevnih. Cilj je postići
što veću relaksaciju tijela i, u isto vrijeme, podignuti
misli i osjećanja na što viši nivo, u više sfere. Cilj je
„vibrirati“⁹ na drugom nivou od svakodnevnog, kao
žica na gitari kad različito vibrira i samim tim daje
različit zvuk. Ti trebaš pokušati postići taj različit
zvuk na svojoj svakodnevnog gitari. I još bolje, posti-
ći da se taj novi, savršeniji zvuk, ponavlja svaki put
kad se iskopčavaš. Da se uvjeriš da tvoja svakodnev-
na gitara može davati i druge zvuke, da možeš vibri-
rati na drugim nivoima od uobičajenog. Duboko diši,
što možeš dublje i sporije. Kažu da je uspješan onaj
čovjek koji je napet, koji je samim tim i živ, pun ak-
tivnosti. To je najveća glupost i zabluda materijalno
orijentisanog čovjeka! Živ je samo onaj ko je potpuno
opušten. Diši duboko. Iskopčaj se. To je odgovor na
pitanje *kako*.

9 vibracije (ili oscilacije) – svako kretanje koje se ponavlja u jednom
određenom vremenskom intervalu

Odgovor na pitanje *zašto* (se isključiti iz svakodnevne napetosti i sebičnosti) je, otprilike, ovakav – postoje dijelovi tvoje ličnosti koje nikada nisi posjetio, kao prekrasni predjeli do kojih se stiže napornim planinskim putevima koje nisi nikada vidio. Nešto malo sjećanja nosimo iz djetinjstva, kad smo još bili neopterećeni neprekidnom borbom za sve i protiv svakoga, ali većina ljudi izgubi te tragove mirisa i ljepote. Da bi stigao do tih dijelova svoje ličnosti moraš se iskopčati iz svakodnevnog adrenalina. Ja ti, pri tom, ne govorim šta bi trebao uraditi sa tim dijelovima svoje ličnosti. Za sad, dovoljno je da kažem da ih treba posjetiti. Barem vidjeti šta to još u tebi ima i za šta si sve sposoban. Tek kad vidiš, imaš pravo odlučiti da li želiš na ta mjesta da se ikad vratiš ili ne želiš. Ne priznajem nikakve zaključke o nečemu što nisi nikad vidio. Pa makar se radilo i o tebi samom, a znam da smatraš kako sebe veoma dobro poznaješ. Učini ovo što tražim od tebe i ako nakon šest mjeseci ne ugledaš ni jedan dio sebe koji nisi prije znao i ne ostvariš nikakva iskustva koja prije nisi imao, ja te oslobađam daljeg maltretiranja. Ja ne prihvatam nikakve zaključke kao stvarno znanje¹⁰ sve dok ne završiš eksperiment. Možda je tvoje uvjerenje da poznaješ samog sebe samo zabluda. Možda je moje uvjerenje da mi nismo samo fizičko tijelo, već da smo i duhovna bića, također samo zabluda. Nije, naravno. Ali moje uvjerenje je isprobano u praksi. Hoće li i tvoja uvjerenja proći test od šest mjeseci u kojem ćeš pokušati otvoriti vrata novoj dimenziji u sebi samom, ostaje da se vidi.

¹⁰ Poznati alhemičar Paracelsus iz šesnaestog vijeka rekao je da nikada ne trebamo prihvatati općeprihvaćena uvjerenja zdravo za gotovo. Trebamo sami otkriti da li je nešto tačno ili nije.

Ja ću do posljednjeg trenutka svojeg postojanja na ovaj i svim ostalim nivoima koji su iskušani i u koje vjerujem, čekati da ti shvatiš ko si zaista. Ja ću te čekati.

Sada bi na red trebalo da dođe čitanje, ali ti ne voliš čitati. Umjesto čitanja, onda, a šta drugo da radim nego predložim zamjensku aktivnost, otiđi na neko mjesto gdje se okupljaju ljudi koji se ozbiljno bave duhovnošću, bilo kakvim duhovnim promišljanjima ili praksama. Takvih mjesta ima širom svijeta, pod okriljem raznih religija i duhovnih filozofija. Ja preporučujem jednomjesečni ili dvomjesečni put u Indiju prilikom kojeg ćeš posjetiti ašram¹¹ Sri Ramane Maharshija (link¹²), Sri Ramakrishna Paramhansa (link¹³), grad Varanasi (link¹⁴), Saranath¹⁵ i ašram jedne žene učiteljice – Amme (link¹⁶). Najidealnije bi bilo kada bi se pridružio nekoj grupi koja ide u obilazak ovih, kako ih zovu „svetih“ mjesta i učitelja u Indiji (link¹⁷), iako u tom slučaju ne bi mogao ostati na nekom mjestu onoliko koliko ti želiš i morao bi dijeliti iskustvo i vrijeme sa drugim ljudima u grupi i vodičem, ali ako ne želiš sam organizovati put i posjetiti sam ova navedena mjesta, ili neka od njih, onda je to možda najbolja ideja.

¹¹ ašram – sanskritska riječ za mjesto vjerskih okupljanja, najčešće organizovano oko nekog učitelja

¹² <http://www.indiayogi.com/content/ashrams/bhagwan-ramana-maharshi-ramanasramam.aspx>

¹³ <http://www.indiayogi.com/content/ashrams/sri-ramakrishna-paramhansa-ramakrishna-mission.aspx>

¹⁴ <http://www.varanasicity.com/>

¹⁵ mjesto u Indiji, samo 12 kilometara udaljeno od Varanasiya, sveto budističko mjesto

¹⁶ <http://www.amritapuri.org/ashram>

¹⁷ <http://www.divinerevelation.org/India.html>

Donositi zaključke o duhovnosti i odnosu ljudskog roda prema njoj a ne posjetiti Jerusalem, nije preporučljivo (link¹⁸). U tom gradu ćeš se na jednom mjestu susresti sa tri velike svjetske religije i načinom na koji su isprepletene ali i suprotstavljene.

U Evropi ima jedno mjesto koje bi trebao posjetiti, najmanje na 5 do 7 dana, to je prebivalište budističkog učitelja Thich Nhat Hanh-a u Francuskoj (link¹⁹). U Francuskoj, na jugozapadu, nalazi se još jedno posebno mjesto, Lourdes²⁰.

Bez posjete Kaabi²¹, u Saudijskoj Arabiji, viđenje svetih mjesta na našem plavom klikeru, takođe ne može biti potpuno. Posjeti Tursku, mjesto Konya²².

Iako postoje dijelovi „svetih“ mjesta na koje mogu otići samo pripadnici vjerske zajednice koja ga je podigla ili osnovala, obično je taj ekskluzivni dio vrlo mali u odnosu na sve ostalo što je otvoreno za sve ljude a što se nalazi oko takvog jednog mjesta.

Pitanje koje bi mi sigurno postavio, kad bi mogao (sreća pa ne možeš, skroz bi me skrenuo s planiranog puta pisanja), je „*koji je razlog za odlazak na ova, pod navodnim znakovima, sveta mjesta?*“.

18 <http://www.gojerusalem.com/>

19 <http://www.plumvillage.org/>

20 jedno od najposjećenijih katoličkih svetih mjesta

21 Al-Ka'bah, najsvetije mjesto u islamu

22 mjesto u Turskoj u kojoj je živio veliki islamski mistik Mevlana

Postoje mjesta na planeti koja, jednostavnim rječnikom rečeno, imaju drugačiju energiju. Na ovim mjestima kao da imamo mogućnost da se podesimo na nekim drugačijim frekvencijama nego uobičajeno. Mnoge religijske knjige pišu o tome kako su „sveti“ ljudi odlazili na posebna, „sveta“ mjesta na hodočašća, kako bi se molili i ostvarili kontakt sa svojim duhovnim dijelovima ili sa Bogom ili bogovima. Svi ljudi koji sa ozbiljnošću prilaze duhovnosti svjesni su ove činjenice i posebnosti „svetih“ mjesta širom svijeta. Kao da se duhovna energija akumulira na određenim mjestima i na taj način se može lakše osjetiti i biti pod njenim većim uticajem nego na ostatku planete. S njom se možemo povezati bilo gdje (to jest, na nju se *konektovati*, kako kažu u modernom žargonu). Ako takva viša, naprednija energija postoji onda mora biti sveprisutna i svakom dostupna. Međutim, čini se da postoje neka mjesta na kojima je koncentracija te visoke, napredne energije veća.

Još jedan značajan razlog posjete takvim mjestima je vidjeti iz prve ruke koliko ljudi na svijetu traži neki dublji smisao životu i kakvi su ti ljudi. Ne vezuj se ni za koje od tih mjesta jer svrha posjete nije da postaneš jedan od sljedbenika učitelja ili religija oko kojih su ta mjesta nastala. Ne moraš ni čitati ili uzimati srcu filozofije i učenja sa kojima ćeš se na tim mjestima susresti. Samo posmatraj koliko ljudi ima i kakvi su ti ljudi. Posmatraj i upijaj taj drugi, alternativni²³ svijet, kao kad bi neko od tih ljudi što

23 alternativno – *lat.* alternare – zamjenjivanje, preinačivanje (Rječnik stranih riječi, Bratoljub Klaić)

žive od djetinjstva na tim svetim mjestima otišao u New York ili Amsterdam. Otiđi da vidiš drugi način života. Jedan je usmjeren na materijalni život. To je ovaj tvoj. A ti idi da vidiš drugi, usmjeren na duhovni život.

Kaži mi, ima li, po tvom mišljenju, mnogo više ljudi na svijetu koji traže neki duhovni smisao nego što si mislio prije ovog putovanja? Jesu li ljudi koji traže taj smisao drugačiji po nekim osobinama od ljudi koji taj smisao ne traže? Ili ga barem ne traže na neki konkretan, vanjski način? Koje su to zajedničke osobine svim ljudima koje si susreo na „svetim“ mjestima?

Na tim mjestima kao da zastor između vidljivog i nevidljivog svijeta postaje tanji, kao da se te dvije stvarnosti prepliću. Neki ljudi tvrde da postoje takozvani vorteksi²⁴ na zemlji, drugi ih nazivaju portalima²⁵, vratima. Posjetom takvim mjestima mi se prikopčavamo na energiju koja teče na njima. Većina hodočasnika na „sveta“ mjesta kažu kako se na njima napune energijom i kako poslije izvjesnog vremena koje provedu u svakodnevnom životu (kao kad isprazniš bateriju na mobitelu) osjećaju neodoljivu želju i potrebu da ponovo odu, makar na kratko, na mjesto na kojem se pune energijom.

²⁴ vorteks – kružni tok, često turbulentan, neke materije. Svako zatvoreno, vrteće, spiralno kretanje je vorteks.

²⁵ portal – vrata, kapija, prolaz

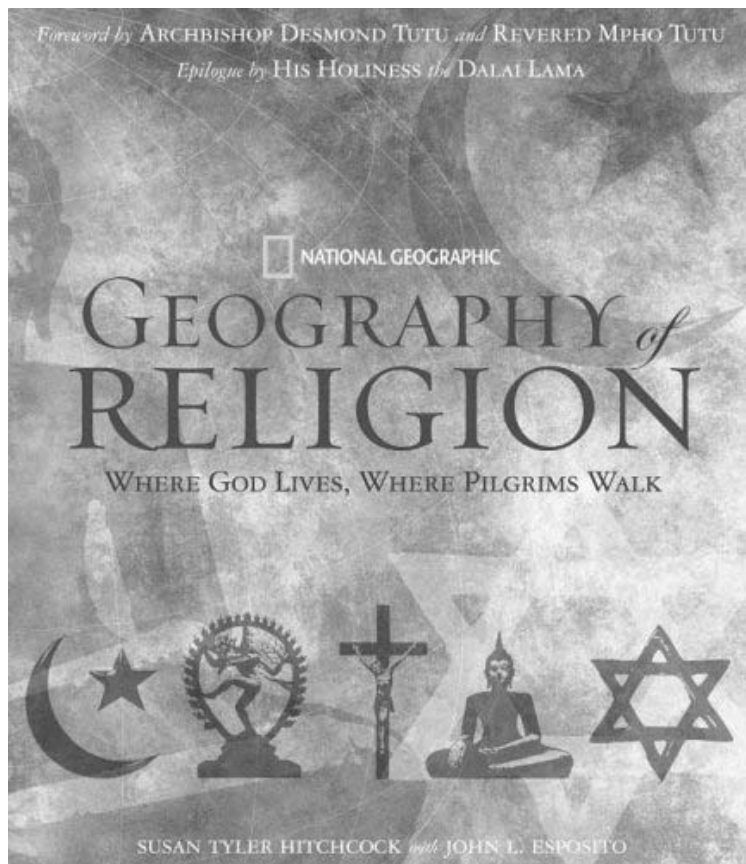
Šta god da je istina, bilo da takva mjesta zaista zrače posebnom energijom, bilo da upravo energija svih ljudi koji tamo odlaze i smatraju ih svetima doprinosi posebnom energetskom naboju takvih mjesta (nešto postaje sveto kad se ljudi prema tome ponašaju sa svetim poštovanjem), činjenica je da ima *nešto* na tim specijalnim mjestima na zemlji i ja želim da ti to osje tiš, kako bi mogao da doneseš vlastite zaključke.

Eto, toliko o putovanjima.

Ako se ikad odlučiš za čitanje... Na listi mojih želja visoko, visoko gore, nalazi se, dijete, želja da se u tebi razvije potreba za čitanjem knjiga. Prva je želja o kojoj je već bilo govora, a to je da mogu nekako JA umjesto tebe da obavim sve ovo o čemu ćeš čitati u ovoj knjizi, pardon „brošuri“. Druga je želja da TI dobiješ želju za čitanjem knjiga, bilo kakvih knjiga, a po mogućnosti dobrih knjiga. Čak i bilo kakve knjige dovešće te do dobrih knjiga, čak i mala želja za čitanjem dovešće te do žeđi za čitanjem. Prva se želja tiče mene i ona je neostvariva. Druga se želja tiče tebe i ona je ostvariva. Kad bi se ostvarila druga, automatski ne bi bilo potrebe za prvom željom. Molim te, čitaj! Ako ne zbog sebe, čitaj zbog mene, MOJ rast i napredak zavisi od tvog čitanja. Čitajući zbog mene, s vremenom, počćeš čitati zbog sebe a ja ću konačno saznati šta je sloboda. Sloboda od brige za tebe, dijete.

Dakle, ako se ikad odlučiš za čitanje, postoji sjajna knjiga u kojoj se na jednom mjestu nalaze sva „sveta“ mjesta vrijedna posjete i spomena, za sve ozbiljne is-

traživače religija i duhovnosti. Knjiga je „Geografija religije: Gdje Bog živi, gdje hodočasnici hodaju“²⁶.

²⁶ National Geographic, „Geography of Religion: Where God Lives, Where Pilgrims Walk“

DIO II

SEEING IS NOT BELIEVING²⁷

Uputa druga:

NE VJERUJ SVEMU ŠTO VIDIŠ, ČUJEŠ, MIRIŠEŠ, DOTIČEŠ...

Do sada, donio si neke važne odluke. Odvojio si šest mjeseci za eksperiment, prestao si jesti meso i uzdržavaš se od hrane koliko možeš, svakodnevno se iskopčavaš iz adrenalinske ovisnosti i posjetio si neka od specijalnih mjesta o kojima sam ti govorila. Na ovaj način se udaljavaš od uvijek iste, zaglupljujuće svakodnevnice, očistio si tijelo koliko je moguće kako bi mogao koristiti i duhovne dijelove sebe i učiš kako da podižeš misli sa svakodnevnih briga i problema a koji se stalno vrte oko preživljavanja i sebičnosti. Sve ovo, već je pola puta do slobode. Tvoje, a sa tvojom i moje. Ne smij se. Nema meni slobode dok god mislim da si ti u lancima.

Kažu, svijet oko tebe i u tebi je varka. Ne vjeruj svemu što vidiš, čuješ, mirišeš, dotičeš. Ali, ko je tu

²⁷ prijevod: Vidjeti *nije* vjerovati. (igra riječima – prema engleskoj posloviци „Seeing is believing“ – „Vidjeti je vjerovati.“)

varku napravio, zašto i kako? Varka, kažu jedni. Zamka, kažu drugi. Moje iskustvo kaže da su i jedni i drugi u pravu.

Da bi mogao da razumiješ bilo šta od istina koje ću da navedem, moraš imati razvijene duhovne, nematerijalne dijelove svoga bića, svoje ličnosti. Kao što se svi razni dijelovi tijela – nokti, prsti, šaka, podlaktica, nadlaktica, rame – jednim imenom zovu ruka, tako se i ti duhovni dijelovi nas mogu nazvati jednom riječju intuicija.²⁸ Kao što prstima dotičeš svijet oko sebe i osjećaš njegovu mekoću ili hrapavost, toplinu ili hladnoću, tako i nevidljivim dijelovima sebe radiš razne stvari. Takođe *vidiš* njima i dotičeš. Ponekad u blizini neke osobe (ili mjesta ili situacije) vidiš da si se zamrzao od straha ili odvratnosti. Kojim čulima to možeš *znati*, ako ta osoba samo sjedi i pije neobavezno kafu na stolici pokraj tebe? Osjetićeš drhtavicu u rukama, nervozu ili kako se znojiš od neugodnosti. Ili ćeš iznenada osjetiti kako te obuzimaju bijes i agresivnost. Otkud to, sigurno ne zbog nečega što možeš da vidiš materijalnim očima ili čuješ materijalnim ušima. Osoba može biti veoma lijepa i privlačna. Možda ima ugodan glas i govori lijepe riječi. Kojim čulima onda dobijaš informacije da tu nešto nije uredu? Čulima koja ne vidiš a koja imaš, kao što imaš oči, njuh, uši. To što ih ne vidiš, ne znači da ne rade i ne šalju ti informacije. Pa i bubrege ljudi nisu vidjeli dok nisu otkriveni rendgenski zraci, a ipak su oni radili svoj posao. Možda će

²⁸ intuicija – *lat.* intui – promatrati, imati pred očima; predosjetiti, naslutiti, predvidjeti, spoznati bez opipljivih eksperimenata i logičkih zaključaka (Rječnik stranih riječi, Bratoljub Klaić)

jednog dana otkriti mašinu kojom ćemo moći vidjeti i te nevidljive dijelove sebe.

Zato je bilo potrebno da me poslušаш i barem šest mjeseci pokušaš skinuti prašinu sa tih dijelova sebe i počneš ih pomalo primjećivati a, s vremenom, i koristiti. Moraš svoj instrument, koji je tijelo, prilagoditi za ljepšu, suptilniju muziku.

*Mogućnost za savršenu melodiju počiva na instrumentu, nema te vještina koji umjetnik ima da može stvoriti besprijekornu muziku na slomljenom ili loše napravljenom instrumentu.*²⁹

Kad jednom počneš koristiti svoje duhovne dijelove, shvatićeš da te vidljivi, materijalni dijelovi tebe obmanjuju i da ti daju pogrešne informacije, da ne možeš vjerovati svemu što čuješ, vidiš i dotičeš. Jedan razlog zašto je to tako je što su vidljivi dijelovi tebe slabije razvijeni i ne razumiju cijelu sliku onoga što vide, čuju ili dotiču pa, u toj ograničenosti, i tebi daju pogrešne informacije. Kad pročistiš prašinu sa nevidljivih dijelova sebe, duhovnih čula, duhovnih očiju i ušiju, sliku ugledaš u njenoj cjelini, u potpunosti, pa ti tek onda sve postane jasno. Ili, barem, jasnije.

Rekoh, te dijelove tebe jednim imenom zovu intuicija, kao što se svi vidljivi dijelovi tebe zovu tvoje tijelo.

²⁹ The potentiality of perfect melody rests in the instrument, and no skill of the artist can awaken faultless harmony out of a broken or badly constructed instrument (Kauzalno tijelo i ego, autor Arthur E. Powell, strana 82)

Kad sve dijelove sebe počneš koristiti u punom potencijalu, moći ćeš da shvatiš najteži dio ovog eksperimenta – *opservaciju*.

Pod opservacijom se podrazumijeva posmatranje stvarnosti oko tebe, onakve kakva jeste, bez predrasuda i mehanizama odbrane, uz pomoć svih nevidljivih dijelova tvoga bića, a koji ti pomažu da vidiš i shvatiš cjelokupnu sliku. Upravo zato koristim ovaj izraz, opservacija, jer on naglašava *bez predrasuda* (što je veoma teško) i *bez mehanizama odbrane* (što je gotovo nemoguće).

Mnogo je knjiga napisano o tome kakav je svijet u kojem živimo. Neke od tih knjiga su vjerske knjige, neke naučne, neke opisuju, neke objašnjavaju. Neke su potpuno logične i razumne, a neke su lude i nevjerojatne. Šta da izaberem za tebe koji ne voliš čitati i ne čitaš skoro nikada?

Postoji među ljudima zainteresovanima za duhovnu stranu života izvjesan broj njih koji stvarnost oko nas vide ružičasto i kojima je svijet čarobno mjesto na kojem cvjetaju trantičice i lepršaju leptiri. Za njih je put duhovnosti ispunjen očaravajućim iznenađenjima i čudima, „bezgraničnom ljubavlju i zadovoljstvom“, oni su vječno zahvalni za sve što im je u obilju dato u životu: harmonični brakovi kao izraz božanske milosti, poslušna i savršena dječica koja bespogovorno slijede duhovnost jer su tako „karmički“ blagoslovljena, uspješni i ispunjavajući poslovi kojima se bave i koji podstiču duhovnost kod drugih, neosvještenih, i onih

sa manje „karmičke“ sreće. Oni posjeduju velike kuće u kojima organizuju yoga klubove, imaju razgranate mreže za ostvarivanje finansijske dobiti od raznih „duhovnih“ proizvoda (svijeća, mirisnih štapića, jastuka za meditaciju, šarene istočnjačke odjeće, duhovne muzike, instrumenata, začina, hrane, spisak je dug i svakog dana se povećava sve većim brojem „duhovnih“ drangulija i tričarija), prevelik osmijeh sa besprijeekorno izbijeljenim zubima, prezirom prema svakom „negativnom“ poimanju stvarnosti i viđenju ovog fascinirajućeg zabavnog parka u koji su naše uzvišene duše došle da iskuse radost, ljubav i bezbrižnost. Ah, da, da ne zaboravim, njima je svako upiranje prstom u nepravdu, zavist, ratove i potonuće pojedinih članova ovog *divnog, divnog planeta* u najniže životinjske nagona (a, Boga mi, i pojedinih grupa), za njih je to znak da niste dovoljno duhovno narasli da vidite stvarnost sa prave strane i da vam se ostvare sve vaše želje i svemir vas nagradi neograničenim blagodatima.

Ne trebaš biti Sigmud Freud pa da zaključiš – ja nisam od tih, sine.

Neke od najboljih knjiga koje opisuju ili objašnjavaju stvarnost i prirodu svijeta u kojem živimo su napisali ljudi koji su potpuno ludi. Ili ih barem većina ljudi smatra ludima. Ali u njima ima toliko istinitih činjenica da ostale teorije koje iznose u svojim knjigama (o postojanju vanzemaljaca, o tajnim društvima koja vladaju svijetom, o dolasku smaka svijeta i tako dalje) ne mogu umanjiti vrijednost njihovih zapažanja i dokaza.

Iako je teško dati sliku takozvane objektivne stvarnosti jer se svijet može samo doživljavati kroz oko subjektivnog posmatrača, ljudi kojima vjerujem i koji su mi pomogli da se probudim iz kome, u manjoj ili većoj mjeri stvarnost vide slično, pa su naveli i mene da je gledam tim očima. Što je posmatranje bilo dublje, više su se slike slagale sa drugima, mnogima, širom svijeta. Ljudi iz različitih polaznih tačaka, čini se, svi dolaze do istih zaključaka.

Količina nepravde i pakosti koja se stalno povećava na ovoj planeti i sve veće perverzije sebičnosti i gramzivosti u kojima ljudska bića učestvuju, te udovoljavanje najnižim nagonima, davno su raspršile iluzije o tome kakva je priroda ove planete i njenih bića. Čak i najokorijeliji optimisti, ako će biti iskreni prema sebi, moraju priznati da nismo u vrtu ljubavi i uzvišenosti, da smo daleko od ružičaste razglednice, i da ovaj planet više liči zatvoru u kojem egoistični grabežljivci³⁰ iskorištavaju slabosti onih koje, najblaže rečeno, možemo nazvati žrtvama.

Ako ne i hranom. Hranom u bolesnom prehrambenom lancu u kojem se snažni predstavnici takmičarske vrste hrane energijom, vremenom, pažnjom, novcem, tijelom, uslugama i ko zna kakvim još resursima koje mogu izvući ili oteti od „slabih“. Neko će ovaj naš *divni, divni planet* nazvati zatvorom a neko farmom u kojoj sebični (farmeri) koriste (hrane se) slabe ili drugačije (kokoši). Kako god da bilo, ni jedni ni drugi neće pogriješiti. I ne zalužujemo bolji naziv nego kokoši, uz svo poštovanje pre-

³⁰ grabežljivac - predator

ma životinjama, kad dozvoljavamo da nas iskorištavaju i ograničavaju, do posljednjeg atoma snage, gori on nas.

Kao da smo neko ribogojilište i mogućnost da neka riba pobjegne na slobodu, u rijeku što se uliva u more, veoma je mala.

Neki našu stvarnost nazivaju školom.

Dakle da zaključimo, jedna od najtežih stvari u tvom eksperimentu, a koja zahtijeva mnogo veću zrelost od svih dosadašnjih tački, je biti dovoljno hrabar pa pogledati stvarnosti u oči. Vidjeti da je ovaj planet ružno, blatno mjesto (i to ne zbog sunčevih izlazaka na obali mora, jer znaš da iz te perspektive on to nije), već zbog živih bića na njemu i svega što ona čine. Ružno, blatno mjesto, primitivno, zatvor i farma u kojoj samo najjači opstaju, a nekad čak ni oni, u kojem vlada zakon jačega i ružnijega, koliko god da *ružičasti ljudi* (profesionalni optimisti, new ageri i umjetnici, sa poštenim izuzecima) pokušavali da nam nacrtaju drugačije.

Oni ljudi koji počnu sumnjati u to šta je zapravo ovo mjesto, najčešće se prvo povlače, traže objašnjenja, traže sebi slične – *jesam li ja jedini koji vidim stvarnost na ovaj način ili ima još ljudi koji ne vjeruju u laži o životu*, a sve te laži nam serviraju roditelji, učitelji, prijatelji, radne kolege, vlasti, mediji. Takvi ljudi počinju potragu za istinom i otkrivaju sve više i više, kao da slažu slagalicu.

Ono što imaju zajedničko desetina miliona ljudi na svim meridijanima u svijetu, uprkos svim svojim

različitostima, to je osjećaj neutažive gladi za smislom ljudskog postojanja i nezadovoljstvo odgovorima na pitanja koja su postavljena od početka svijeta. Tu glad do sada nisu adekvatno utolile ni nauka ni religija.

Ne vjerujem da je ova planeta nečija igračka, kako misle neki ljudi, ali zato vjerujem da smo pogodno okruženje za razvijanje određenih osobina koje pripadaju našoj pravoj prirodi. (Bez da, za sad, ulazim u terminologiju i koncepte o tome kako se naziva ta naša prava priroda ili istinska priroda svakog svjesnog bića.) Ovo mjesto se čini vrlo niskog stepena razvoja, vrlo primitivno i meni je lično to bilo jedno od najtežih saznanja na putu otkrivanja sebe i stvarnosti. Nažalost.

Često mi se javlja osjećaj kao da sam neko ko je zašpao pa se probudio u Auswichu, i to kao zatvorenik. Pomislim da će se tako osjećati komšijine kokoši ako se ikad „probude“ i ugledaju svoju stvarnost. Tada će u njihovom mikrokosmosu moj dobri komšija biti čuvar a one zatvorenici, kao što sad i on i ja, u našem svakodnevnom životu, izgledamo kao zatvorenici nekih perverzних i bolesnih čuvara.

Kažem, kako god da slika izgledala, ipak ne mislim da je ova planeta nečija igračka. Sva svjesna bića imaju slobodnu volju i mnoge druge fantastične duhovne osobine i vještine koje (barem na ovom planetu) ne koriste i vrlo malo o njima znaju.

U prilog tome kako smo podjednako i sami kri-
vi za stanje u kojem se nalazimo navodim ove riječi:

„Gramzivi majmun poseže kroz rešetke da uzme sjemenke i ne može prekinuti stisak. Postoje studije koje su to istražile; ništa ga neće natjerati da pusti sjemenke. Šaka će ih držati čak i ako odsječemo ruku – mi umiremo držeći se za mierda (sranja). Ali zašto? Zar je to cijela priča – kao što bi rekla Miss Peggy Lee. To ne može biti. Previše je strašno. Moramo naučiti da pustimo. Skupljamo sjećanja i lijepimo ih u knjige, karte za šou na Brodveju od prije deset godina. Umiremo držeći se suvenira. Biti čarobnjak znači imati energiju, radoznalost i smjelost da se pusti, da se skoči u nepoznato – sve što je potrebno je nešto novog alata, predefinisana. Moramo vidjeti sebe kao biće koje će umrijeti. Kada jednom to prihvatite, svijet se otvara za vas. Ali da biste prigrlili tu definiciju, morate da imate ‘jaja od čelika’“³¹.

Kao što vidimo, teško je biti čarobnjak.

Teško je biti slobodan.

Da zaključim, do sad si mogao da razumiješ osnovne činjenice u koje ja neupitno vjerujem. Mi nismo samo svoje tijelo već mnogo više od toga. I još, ja ne vjerujem u sve što mogu da vidim, čujem ili opipam, dakle ne vjerujem svojim fizičkim čulima.

Koliko se slažeš samnom u ovome ili ne, zavisi od toga kako je napredovao tvoj eksperiment i u kojem

³¹ Carlos Castaneda (1925-1998.) antropolog i pisac, rođen u Peruu, proslavio se kao pisac serije od 12 knjiga prodanih u milionskom tiražu, a koje govore o njegovom treningu da postane šaman pod duhovnim vođstvom učitelja *Don Juana*

pravcu te odveo. Ja ću pretpostaviti da te odveo u mom pravcu.

Takođe, vjerujem da je stvarnost daleko od slika Vermeera, i da više nalikuje slikama Pietera Breugela Starijeg i Hieronymusa Boscha.

Vjerujem, svaki je čovjek kao biciklista: gore pognut – dolje gazi.

Sve što nam čine drugi mi podnosimo samo da bismo to isto učinili onima slabijim od sebe. Sebični smo prema onima prema kojima možemo biti, a dopuštamo da se nad nama izivljava sebičnost onih kojima ne možemo ništa.

Dobro, recimo da nije baš svaki čovjek biciklista, ali jeste ogromna većina.

Pieter Bruegel
Slijepac vodi slijepce

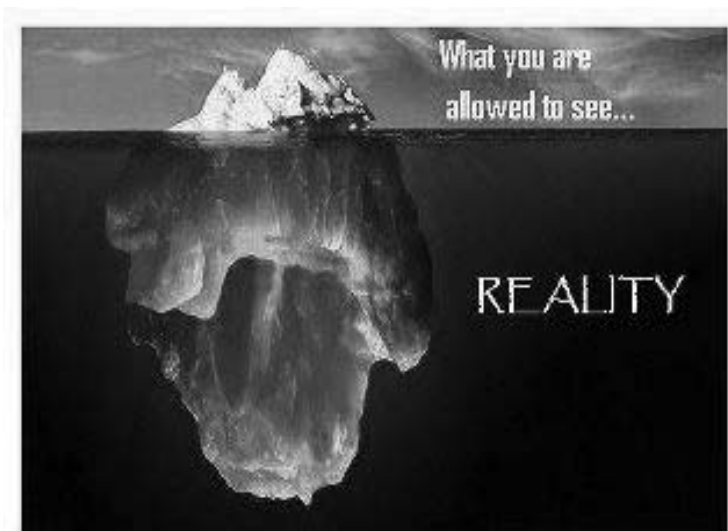
Zemlja je, iz perspektive iole razvijene svijesti, tek malo više od planete zatvora koju predvode bolesno sebične, tiranske snage. Mi se, kao zatvorenici, ne možemo boriti jer smo preslabi. Jedina nada nam ostaje da postanemo snažni, tako da prvo pobjegnemo iz tog zatvora, pa tek onda pokušamo pomoći onima koji su ostali ili se direktno sukobimo sa tiranijom. Pobjeći iz zatvora možemo uz pomoć onih koji su pobjegli prije nas.

Govoreći o snagama koje nas drže zarobljenima, dolazimo do još jednog izraza kojim se može obuhvatiti moja slika svijeta – nadnaravno³². Sva složenost prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, kao i misterije univerzuma ne mogu biti objašnjene samo takozvanim racionalnim i naučnim sredstvima, mogu ih u potpunosti objasniti samo objašnjenja i iskustva koja prevazilaze zakone prirode, ovakve kakvu je vidimo i doživljavamo. Modernističko vjerovanje da je cijelo postojanje fizičko, te samim tim prirodno ili dio prirode, nije istinito. Ne samo da nije fizičko, već je samo mali dio lednog brijega koji se vidi iz vode. U vodi, skriven od očiju, nalazi se ogroman dio stvarnosti do koje treba doći. Sopstvenim snagama.

Svuda oko nas imamo primjere neobjašnjivog dubokog straha kojeg ljudi osjećaju od nadnaravnog, kod jednih, a takođe i neobjašnjive privlačnosti prema njemu kod drugih. Strah od ovih pojava zapravo je

³² nadnaravno – *lat.* super – iznad + natura – priroda: ono što nije podložno zakonima prirode, ono što postoji iznad ili izvan prirode.

strah ljudskog bića od odrastanja i suočavanja sa slo-
ženošću njegove egzistencijalne situacije.

Izreka kaže da ako se zainteresuješ za nadnaravno, i nadnaravno će se zainteresovati za tebe. Neki ljudi imaju djetinjastu privlačnost prema nadnaravnim pojavama i praznovjerjima. Ta igra je izbjegavanje pravog smisla istraživanja i posjedovanja ovog znanja. Na kraju, kako kaže izreka, oni koji pobude interes nadnaravnog za sebe opeku prste u toj igri, jer im ono uzvratu istom mjerom kakva je i njihova zainteresovanosti. Plitka i djetinjasta.

Istraživanje o smislu života i prirodi stvarnosti bi trebalo biti pokretačka snaga za razmišljanje i istraživanje o nadnaravnom. Svako zaustavljanje prije konačnog cilja je nepotrebni i izraz neznanja, mnogi

nastradaju zaustavljajući se na ovoj stanici, vrteći se u krug, zaboravljajući kuda su krenuli.

Dr Bruce M. Hood koji vodi Centar za kognitivni razvoj u Odjelu za eksperimentalnu psihologiju na Univerzitetu u Bristolu, dobitnik mnogih nagrada za svoj rad i gostujući profesor na Harvardu i Cambridgeu, u svojoj knjizi „Osjećaj za nadnaravno“, kaže da je taj osjećaj nešto sa čime se rađamo, što raste sa nama i što određuje naše razumijevanje svijeta. Ne bismo mogli živjeti bez tog osjećaja, kaže on. Od samog početka, naš je um sazdan tako da smatra da u svijetu postoje nevidljiva pravila, sile i bića pa je malo vjerovatno da ćemo se ikada riješiti nadnaravnih uvjerenja i praznovjernih postupaka koji ih prate.

Iako je u svojoj knjizi ismijao i racionalizovao osjećaje za nadnaravno koje ljudi imaju, da li zaista nije pomislio, niti jednom, da je to nešto „sa čime se rađamo“ – istina. Ja znam da jeste.

POSLIJE

DIO III

MOŽEŠ NAUČITI STAROG PSA NOVIM TRIKOVIMA³³

Ovdje nema dokaza, ako dokaze tražiš. Za razumijevanje ovog dijela knjige trebaju ti duhovni dijelovi tebe razvijeni a ne zakržljali i ubijeni. Ili iscrpljeni do neupotrebljivosti. Treba ti vlastito putovanje i istraživanje. Treba ti vlastito iskustvo. U ovaj dio knjige ne ulazi ako nisi pokušao ništa iz prvog dijela ili ako nije bilo nikakvih rezultata.

Prvi dio knjige je nazvan PRIJE, odnosi se na upute *prije* eksperimenta i ne sadrži moje lične komentare i moja objašnjenja, koliko je to bilo moguće, osim osnovnih činjenica u koje vjerujem. Ako nisi uspio razumjeti ni ostvariti nekakvo lično iskustvo u vezi sa prvim dijelom knjige, onda se nemoj zamarati sa drugim, jer on je napisan pod pretpostavkom da se jesi zainteresovao i da si uspio u namjeri da očistiš svoje duhovne dijelove i kreneš u potragu za tajnim znanjem.

Hm, tajnim...taj naziv tajno znanje je vrlo relativan. Ono se za neke ljude pojavljuje niotkuda i na

³³ igra riječima - prema poslovice „Ne možeš naučiti starog psa novim trikovima“.

svim mjestima, prosto ih napada, pa za njih ono nije tajno. Daleko od toga. Oni vjeruju da skoro vrišti na nas sa reklama, iz televizora. A, s druge strane, za prosječne ljude je ovo znanje skoro nedostupno, iako ga možeš naći svukud, oni nikako da na njega naiđu.

Drugi dio knjige je nazvan POSLIJE i više je razgovor o onome što si doživio i što je tvoj roditelj doživio. Ovaj dio je mnogo iskreniji i detaljniji, nije tako oprezan i ne ostavlja toliko slobode za donošenje vlastitih zaključaka, kao što to čini prvi dio. On je mnogo ozbiljniji i u njemu sa tobom razgovaram kao sa sebi ravnim, bez ikakve bojazni od nerazumijevanja, prevelikog navođenja ili izražavanja suludih ideja.

Još jednom kažem – ako nisi učestvovao u prvom dijelu knjige, ne ulazi u drugi. Ostavi ga za neko drugo vrijeme. Ja ću čekati. Ja ću te uvijek čekati. Ja ću se uvijek nadati da će doći vrijeme za buđenje.

Još jednom kažem – ali govorim uzalud, jer do sada si sigurno davno odložio ove listove, žaleći za mojim izgubljenim vremenom i trudom, žaleći što na poklon nisi dobio nešto drugo, realno i opipljivo.

Ali, nade uvijek ima. Ona zadnja umire.

Koje su zanimljive i važne stvari spoznate na putovanju kroz džunglu (kakvu džunglu, prašumu!) traženja smisla u svijetu oko nas i u nama, a koje že-

lim s tobom da podijelim? Krenimo od prvog dijela knjige i svega onoga što si trebao učiniti kao dio eksperimenta.

Prvo o čemu je bilo riječi je detoks, čišćenje tijela. Pored razloga za detoks navedenih u prvom dijelu knjige, sad kad si obavio ovaj eksperiment budilnik, ja ću navesti i druge razloge koji nisu bili primjereni neobaveznom tonu prvog dijela knjige.

Naše tijelo, kažu, napadnuto je sa svih strana otrovima napravljenim sa ciljem da nas zaglupe, razbole, otruju, okupiraju nevažnim stvarima kako ne bismo imali vremena ni snage za istraživanje pravih znanja, jednom riječju, da nas drže u pokornosti. I ne samo pokorne, već da nas drže esencijalno glupim. Nesposobnim da razmišljamo i u potpunosti koristimo svoje potencijale.

Mnogi govore o fluoridu kao jednom od najvećih otrova kojem smo izloženi u svakodnevnom životu. Najviše ga stavljaju u vodu koju pijemo i ima ga u pasti za zube. Ja vjerujem da su otrovi svuda oko nas i da je fluorid samo jedan u nizu teških štetnih materija nametnutih nam u posljednjih pedeset-sto godina. Ne možeš se boriti protiv svih otrovnih materija kojima si izložen istovremeno, previše ih je. Treba početi sa nekoliko i polako eliminisati što je više moguće. Na svakom koraku imamo neku materiju koja nas uništava i smišljena je namjerno da nas drži na niskom nivou svijesti. Od svakodnevne higijene u kojoj koristimo kreme, šampone, paste za zube, dezodoranse,

šminku, pa do hrane, odjeće i čega sve ne, svaki kutak našeg života je zagađen. Mnogi ljudi govore o fluoridu i onome što čini našoj epifizi³⁴, ja se s njima slažem. Slažem se i sa onima koji naglašavaju opasnosti od prekomjerne upotrebe šećera i soli.

Mnoge etno kuhinje koje su do izvjesne mjere zadržale svoje stare prehrambene navike još uvijek u sebi imaju mnogo začina, ljekovitog bilja i voća i povrća koje je lokalnog a ne globalnog karaktera, te ga je teže proizvoditi u ogromnim količinama, genetski modifikovati ili posipati raznim hemijskim sredstvima. Većina tih proizvoda je usmjerena, kao što je to slučaj od davnina, na nutricionističku vrijednost hrane a ne na njen ukus.

Za razliku od velikih supermarketata gdje izgleda da se najbolje prodaje najgora hrana, najgorog kvaliteta, mirisa i vrijednosti, ali zato odličnog ukusa i izgleda, u potpunosti dizajnirana da sadrži ovisničke sastojke. Shit sales, rekli bi Englezi! Dakle, dizajnirana da nas drži robovima, a ne da nas nahrani. Dizajnirana da nas tjera da uzimamo sve veće i veće količine i da nas učini sve bolesnijima.

³⁴ epifiza ili pinealna žlijezda - mala endokrina žlijezda u mozgu, veličine graška, između moždanih hemisfera. Ona luči melatonin. Kod životinja je on hormon koji reguliše ponašanje, spolni nagon, rats krzna, zimski san, kamuflažu. Žlijezde locirane u raznim dijelovima tijela otpuštaju u krvotok specifične hemijske spojeve koji se zovu hormone koji zatim regulišu razne funkcije u organizmu. Hormoni se otpuštaju direktno u lokalnu krvnu žilu i potom putuju krvotokom i djeluju tačno na onaj organ ili funkciju za koju su namijenjeni, odnosno onaj koji ima receptore za određeni hormon. Dakle, ko kontroliše hormone, kontroliše u potpunosti ljudsko biće. Neadekvatna hrana i stres imaju strašan uticaj na tijelo.

Potpuno je drugo iskustvo prošetati se malom kineskom, arapskom ili indijskom pijacom, gdje sve pršti od prirodnih sastojaka i mirisa, malim količinama proizvoda i rijetkim travama, usmjerenim na potrebe našeg tijela a ne na izgled ili ukus, i prošetati supermarketom koji, iz moje perspektive, izgleda kao prodavnica za samoubice u kojoj se može kupiti razno oružje za lakše samoubistvo.

Recimo nešto o vodi. Kažu da naučnici imaju dokaze da voda reaguje na muziku, na svjetlost, na okruženje općenito, da ima neke nevjerojatne sposobnosti preuzimanja osobina okruženja. Pa ti sad uporedi vodu koju pijemo iz česme ili iz flaša (ko zna odakle je i kako je pakovana!) i izvor vode u planini, ako si ikad išao na izlet ili se bavio planinarenjem.

Kažu da postoji veza između toga kako naš mozak radi i količine soli koji unosimo u organizam. U sve što kupujemo u supermarketima već su dodate velike količine soli, te nam zato pri kuhanju sve izgleda neslano (ako ne dodamo 10 puta više soli nego što je potrebno!), u poređenju sa kupovnim proizvodima. Već nekoliko generacija ljudi koristi daleko više soli nego što je to potrebno našem organizmu.

Takođe, potrebno je razlikovati rafiniranu so koja nam je dostupna po jeftinoj cijeni u supermarketima i pravu so. Kuhinjska so nije ništa više nego visoko rafinirani natrijev hlorid, izbjeljeni bijeli otrov koji treba izbjegavati po svaku cijenu. Kažu da je so u kamenu ili himalajska so potpuno drugačije strukture i da sa-

mo ova, prava, nerafinirana so zadovoljava neophodne potrebe ljudskog organizma.

U prirodnim uslovima života, kada jedemo samo hranu koja je prirodna, najčešće sirova, bez kuhinjske soli i šećera, i pijemo vodu koja nema hemijskih aditiva, stanice našeg tijela su stalno zasićene elektrolitima. Samo u slučaju ekstremne fizičke i mentalne iscrpljenosti, intenzivnih sportskih aktivnosti ili prekomjerne konzumacije alkohola i slično, mogu se elektroliti gubiti u velikom obimu. U tom slučaju ih se ne može u kratkom roku nadoknaditi prirodnom prehranom već tijelo žudi za soli i šećerom kako bi uspostavilo ravnotežu. Samo u ekstremnim slučajevima iscrpljenosti! A mi se prema tijelu tako ponašamo svakoga dana njegovog života.

Bolje da ne govorimo o tome kako je najveći dio hrane koja nam je dostupna u supermarketima odvratna i da je, kad bi znali šta je unutra, nikad ne bismo pojeli. U kruh i pekarske proizvode komercijalne izrade stavljaju ljudsku kosu zbog l-cisteina koji je neesencijalna aminokiselina od otopljene ljudske kose (najčešće iz Kine) ili pačijeg perja. Ova aminokiselina poboljšava značajno teksturu kruha i pekarskih proizvoda. U bijele umake za salatu i drugu hranu koja je umjetne bijele boje miješaju titanium dioksid koji se stavlja u boje za metal i drvo i kreme za sunčanje kako bi ih održali bijelima. Postoji zakonom dozvoljena količina crva koji se hrane trulom hranom a koja može da se nalazi u konzervama, kao što su gljive.

Meso koje kupujemo u supermarketima i koje se proizvodi u velikim mesnim industrijama je prezasaćeno veterinarskim lijekovima jer je trebalo održati životinje živima i dovoljno „zdravim“ da prođu kontrolu zdravstvenih i prehrambenih komisija a živjele su u užasnim uslovima, natrpane jedna na drugu, bez zrake svjetlosti vjerovatno tokom ijednog dana svog kratkog života u kojem su hranjene steroidima i ko zna čime ne, da za što kraće vrijeme postanu dovoljno debele za klanje i ustupe mjesto nekoj drugoj nesretnoj životinji. Takvo meso je puno bakterija koje proizvođači drže pod kontrolom gurajući preko njih antibiotike. Današnje krave proizvode duplo više mlijeka nego što su to prije pola stoljeća zahvaljujući, naravno, sintetičkom hormonu rBST (recombinant bovine somatotropin). Nisi valjda mislio da one to onako, same od sebe! Kupovno meso za hamburger, kobasice i slično, izmješano je meso stotina hiljada različitih životinja, što može predstavljati veliku zdravstvenu opasnost. Da bi tome stali ukraj, proizvođači su se dosjetili da meso „okupaju“ u gasovitom amonijaku. O tome nismo upoznati jer smatraju da to ne treba stavljati na prodajnu etiketu.

Ako misliš da su bombone, jogurt, sokovi i sva ostala hrana prekrasne boje, šarena i sjajna, prirodno takvi, kako si se prevario! Kad na omotu piše „carmine“, taj dodatak su zapravo zdrobljeni abdominalni dijelovi ženki afričke bube *Dactylopius coccus*, koji daju prelijepu sjajnu crvenu boju hrani u koju ih miješaju. Za ovakve „prirodne dodatke“, naravno, imaju druge nazive, misteriozne i sakrivene, kao što je coc-

hineal ili “prirodna crvena #4”. Mnoge boje se prave i od naftnih materijala. Nevjerovatno, zar ne? Većina bombona i ostalih “zabavnih” proizvoda su samo skuhanu sirup i umjetne boje.

Poljoprivrednici koji uzgajaju biljke nemilice ih zasipaju herbicidima, protiv svega i svačega, kao i ZA sve i svašta, protiv korova (glyphosat), za bujniji rast, protiv buba, za bolje prinose, bolju boju, bolji miris. Već odavno smo prestali da jedemo biljke i počeli da jedemo herbicide. Izgled biljke je samo pakovanje za stvarni sastav koji se nalazi u njima. Često su proizvodi iz supermarketa puni hemikalija koje se koriste za čišćenje proizvodnih farmi ili polja, puni su dlaka pacova i miševa kojih su takva mjesta puna, antibiotika koji se daju životinjama za uzgoj, dijelova insekata. Kao u horor filmovima. Jedemo u naprednom dobu (baš smo napredni!) ono što naši nenapredni preci ne bi ni pogledali, ni prije hiljadu godina.

Ono što se zaista nalazi u određenom proizvodu proizvođači sakriju na ovaj ili onaj način, nazivajući sastojke nerazumljivim skraćenicama ili, tamo gdje smiju, potpuno ih izbacujući sa etikete. Vjerujem, takođe, da je velika količina hrane genetski modificovana i uopšte ne vjerujem onome što piše na kutijama i konzervama. Sve što nije organsko, a pod organskim ne podrazumijevam ono na čemu PIŠE organsko jer je i to velika industrija!, je samo i jedino otrov, umjetne boje, mirisa i ukusa, dizajniran da nas ubije. Ono što možemo je da provjerimo, da razgledamo baštu ili staju ili kokošarnik, ako već ne možemo da imamo

svoje, ma koliko skupi ti proizvodi bili, oni su jedini sigurni.

Na svaki način je potrebno prekinuti ovisnost o soli. I šećeru. Vratiti se prirodnoj prehrani, po mogućnosti hrani koja nije hemijski tretirana, po cijenu da je i sami uzgajamo, ako nikom drugom ne možemo vjerovati.

Pitaš se, zbog čega je sve ovo neophodno? Pored detoksa o kojem je bilo riječi u prvom dijelu knjige, vrijeme je da naglasim i ostale razloge za ovakvu „opsjednutost“ hranom i pićem, svim onim što unosimo u naše tijelo.

Sve što nam može pomoći da se uzdignemo na viši nivo razvoja našeg bića mora da bude istraženo i iskorišteno. Tijelo i ono što mu je učinjeno je samo prva stepenica, ali bez nje se može teško napredovati. Vjerujem da je i naše tijelo, kao i tijelo biljaka, bilo na većem stepenu neovisnosti kada je u pitanju hrana. Vjerujem da naša tijela imaju načine da se „hrane“ suptilnom hranom, ako je tako možemo nazvati, da budu „samoodrživa“. Vjerujem da smo načinjeni od beskrajno mnogo finije tvari u ovom materijalnom, pojavnom svijetu. To je ono što vjerujem. Da se ispravim, to je ono što znam iz iskustva.

Opće poznato je da ako želimo da rane brže zarastaju treba da se okupamo u moru, da morska so pomaže izlječenju. Dakle, so pomaže učvršćivanju iluzije materijalnog svijeta! Zanimljiva misao, nije u potpu-

nosti nemoguća. So posipaju na ulice i trotoare za vrijeme jakih zima. Ako so sagorijeva i razlaže sve pred sobom, mora da tako utiče i na naš mozak, najfiniju materiju. Mora da i njega pretvara u kašu. Ovo su sve ideje o kojima čitam i razmišljam.

Mnogo je napisano o tome da su naša tijela nekad bila suptilna, da smo energiju uzimali od sunca ili nitkuda, da smo sami sebi bili proizvođači energije. Kažu da nam je neko ili nešto namjerno prekinuo taj izvor ili nam oštetio načine kojim smo osiguravali samodovoljnost.

Neki ljudi na zemlji i danas žive samo od sunčeve svjetlosti ili od takozvane prane, jednom riječju – bez vode i hrane. Naša kosa i nokti rastu mnogo brže ljeti, vitamin D iz sunčeve svjetlosti je, čini se, još uvijek veoma važan za život. Kad čitam o iskustvima i životu ljudi koji žive samo od svjetlosti, pomislim da nas možda sve što konzumiramo vezuje za nižu ravan postojanja, i da nam ne da vinuti se tamo gdje pripadamo.

„Od ranog jutra do kasne večeri, snaga organizma sve vrijeme se smanjuje, bez obzira na to koliko se hrane unosi u njega. Samo san omogućava da se izgubljena snaga ponovo obnovi. Hrana ne može da zamijeni san. Mozak je organ koji sam sebe hrani, ali on predstavlja dinamo mašinu koja sebe dopunjava energijom za vrijeme sna i mirovanja.“³⁵

35 Malahov – Gladovanje

Dakle, nije samo hrana dovoljna. Mozak je najvažniji. E pa, i tome su doskočili. Fluorid okoštava epifizu, kažu. Pretvara je u kamen. A epifiza je, kažu, sjedište svih naših duhovnih čula, naše ekstra-senzorne percepcije i sposobnosti, šestog čula. Tamo je sjedište naše telepatije, vidovitosti, psihokineze, telekineze i svakakvih čuda. Sjedište duše – kapija za više, duhovne sfere. Ispravan rad epifize osigurava sposobnosti za učenje, pamćenje, izoštrava intuiciju, mudrost i kreativnost, kao i osjećaj sreće i blaženstva. Fluorid koji se akumulira u epifizi čini je neefikasnom.

S druge strane, toliko smo zakržljali da, kad epifiza radi onako kako treba, osoba onda postaje preosjetljiva. Njena osjetljivost na svijet koji je okružuje se izuzetno povećava. Mi se prostiremo mnogo dalje nego što pokazuju granice našeg tijela i imamo čula kojima možemo da zapažamo svijet oko sebe koji daleko prevazilazi okvire naših ograničenih tjelesnih čula. Osjećamo duboko jedinstvo sa svim oko sebe. Izoštava nam se čulo sluha. Kako počinjemo da čujemo ono što prije nismo mogli, tako nam postaju nepodnošljivi jaki zvuci i buka. I čulo vida nam se izoštrava. Sve oko nas je mnogo življe, svjetlije, čudesno živo i blistavo. Izoštrena čula mirisa i ukusa nam čine hranu mnogo ukusnijom i nas čine osjetljivijim za najfinije ukuse i sastojke. Isto tako, neugodni mirisi nam počinju jako smetati. Čulo dodira postaje osjetljivo, mogu se javiti alergije na agresivne deterdžente, sintetičku odjeću ili kozmetičke preparate.

Ali, iznad svega, postajemo osjetljivi na negativno okruženje ili takozvane negativne vibracije svijeta koji nas okružuje. Sve osjećamo. Osjećamo sve “dobre vibracije”, istina, ali i loše. Čini nam se da je štit i zid između svijeta i nas uklonjen i da nema ništa da nas zaštiti od mnogobrojnih uticaja koji nas zasipaju i bombarduju sa svih strana. Uz preosjetljivost postojećih čula, javljaju se i nova, to jest, probuđena su neka stara, za koja nismo ni znali da imamo: telepatija, predosjećanje, psihokineza, telekineza i druge izvančulne sposobnosti.

Mora proći dugo vrijeme pripreme i rigorozne discipline (pa, najčešće mora!) dok osoba ne bude spremna da prepozna i koristi svoj duhovni vid i ostale vještine. Takvi ljudi sa lakoćom čitaju najskrivenije misli onih oko sebe, predosjećaju budućnost. Kad takve sposobnosti ne bi bile praćene čistim i nesebičnim motivima, ovi ljudi bi postali kazna za čovječanstvo. Znanje o našim pravim mogućnostima je na taj način zaštićeno od toga da postane dinamična bomba u rukama neodgovornih i neobrazovanih, baš onako kako od djeteta krijemo znanje koje mu može naštetiti. Dok ne naraste i uozbilji se.

Dakle, sine, ako pročistiš svoje duhovne dijelove slijedeći upute o detoksu, uzdržavanju od hrane i meditaciji, trebao bi da razumiješ i iskušiš da nisi samo svoje tijelo, da imaš mnogo više dijelova, nekih zakrčljalih, nekih skrivenih i da iskušiš kako djeluju ti duhovni dijelovi tebe. Nećeš, naravno, preko noći imati sposobnost telepatije, za to treba mnogo više di-

scipline, ali bar ti sve ovo neće izgledati kao bajke za budale.

Gurdjieff³⁶ je rekao da „većina ljudi cijeli svoj život provede u snu, neki se u tom svom snu bave i naukom, a neki čak pišu i knjige“. Nadam se da ova knjiga nije takva jedna knjiga napisana u snu i nadam se da će pomoći tvom buđenju. Kad već nećeš da uzmeš znanje od drugih, ovo je pokušaj da te natjeram da ga uzmeš od mene.

Oprostićeš mi, zar ne, u ljubavi i ratu, sve je dozvoljeno.

³⁶ Gurdjieff, George Ivanovic – ruski metafizičar koji je bio duhovni učitelj 20-tih godina prošlog vijeka

DIO IV

SCIO ME NIHIL SCIRE³⁷

Kažu da su nekada na našoj planeti živjela ljudska bića koja su duhovno bila mnogo razvijenija od nas, čija su duhovna čula i duhovni dijelovi bili gotovo vidljivi, korišteni u punom potencijalu, koja su živjela život ispunjen mirom i radošću u harmoniji sa prirodom, bez primitivnih emocija kao što su strah i agresivnost, bez ubijanja, okrutnosti, bez potrebe za čvrstom hranom, a pogotovo ne hranom koja se sastoji od drugih živih bića.

Gotovo da nema religije, civilizacije ili mita koji ne govore o tom zlatnom vremenu ljudske vrste.

Nije bitno kada je to bilo, bitno je da postoji ta priča, sa mnogo dokaza raznih vrsta, za svakoga ko želi detaljnije da se bavi ovom mogućnošću. Mnogo knjiga je napisano o toj priči, tom snu o našim precima koji su živjeli slobodni i veličanstveni.

Da li smo bili i naivni i nesvjesni u to vrijeme, kao Adam i Eva u vrtu Edenskom, ne znam, neki tvrde da jesmo, neki tvrde da nismo. Neki tvrde da su nas po-

37 Sad znam da ništa ne znam – Sokrat

korili upravo zato što smo bili naivni i nesvjesni i da je sve poslije toga samo naša bitka za svjesnost i rast. Neki kažu da su nas pokorili zato što smo bili uzvišeni i znatiželjni o tome kako je biti drugačiji, znatiželjni o drugom, tamnom dijelu svoje prirode. Hiljade stranica su napisane o ovoj temi, nalaze se svuda oko nas, a ako još nisi naišao na njih (a i kako bi kad nikad ništa ne čitaš!), to je zato što nisi bio spreman da se baviš ovim pitanjima. Ako još uvijek čitaš ove redove – došlo je vrijeme za to.

Pokoreni smo, dakle. Pokoreni smo od bića užasnih, kao što se moj komšija, kokošar, čini užasan njegovim kokoškama. Razni ljudi naše okupatore nazivaju raznim imenima, od vanzemaljaca i „letača“ do đavola. Osim knjiga, mnogo je filmova napravljeno o tome. Kao da gospoda okupatori žele da budu otkriveni. Ili se povode izrekom – ako želiš nešto sakriti od drugih, stavi im to pod nos!

Mi se ovdje borimo za goli život, na mnogim nivoima. Borimo se da ostanemo makar djelimično svjesni, jer se atak na našu svjesnost stalno pojačava. Borimo se da ne postanemo „automatski piloti“, koji nemaju nikakvog svjesnog uticaja na ono što im se događa, programirani roboti koji reaguju onako kako im je nametnuto. U toj borbi za svjesnost, teško je napadnuto naše tijelo, na različite načine. Hrana koju konzumiramo je samo jedan od otrova kojima se ubija naša prirodna svjesnost. Način života koji nam je postepeno nametnut takođe je dizajniran da nam ubije svjesnost.

Šta je ta svjesnost o kojoj govorim, zapravo?³⁸ Svjesnost je razumijevanje informacija koje nam daju sva naša čula, i fizička i duhovna. Ona može biti djelimična ili potpuna, iako potpuno razumijevanje na ovoj planeti nema puno bića, jer nas većina spava dubokim snom. Kao da im nije bilo dovoljno naše nerazumijevanje informacija koje dobijamo od čula, okupatori žele da nam smanje i, eventualno, unište i tu šačicu informacija koje dobijamo. Za svaki slučaj, zlu ne trebalo. Svjesnost je, dakle, naša sposobnost da zapažamo. Jednom kad je ona ubijena, postajemo samo prazne ljuštore. Ako ubiješ pticu, ti si samo prazan kavez, kaže Tori Amos³⁹. Kad nam ubiju svjesnost, ostaće samo lanci, ništa više. Okovi. Onako kako treba da bude.

Pored svjesnosti, borimo se protiv negativnih misli i osjećaja, protiv stvaranja karaktera koji je obilježen negativnim osobinama. Ako nam ne mogu odmah ubiti svjesnost, onda nam ta svjesnost mora biti ispunjena negativnošću, moramo neprestano emitovati negativne emocije i misli, biti njima obuzeti.

Neprestano se moramo boriti protiv nižih nagona i misli kako bi održali treperenje svoga bića na višem nivou, iznad misli i emocija obuzetih strahom, mržnjom, zavisti, ljutnjom. Boriti se za radost, smirenost, samilost, harmoniju, razumnost. Da nas tuđe negativnosti ne napadaju kao bombe bačene na nas.

38 svjesnost – kognitivno znanje o nečemu, sirovi materijal na osnovu kojeg stvaramo subjektivna mišljenja o svojim iskustvima.

39 Tori Amos, američka kantautorica – “...he says, will you ever learn, you’re just an empty cage girl, if you kill the bird”

Pored toga, na još nižem nivou, borimo se da naša tijela budu koliko toliko zdrava, balansirana, da izliječimo nedostatke i umanjimo viškove. Borimo se protiv nesvjestice, malaksalosti i nedostatka energije, stalne iscrpljenosti, protiv trovanja hranom, lijekovima, pićem, i kakvim sve ne načinima da nam se naudi i da nas se osakati.

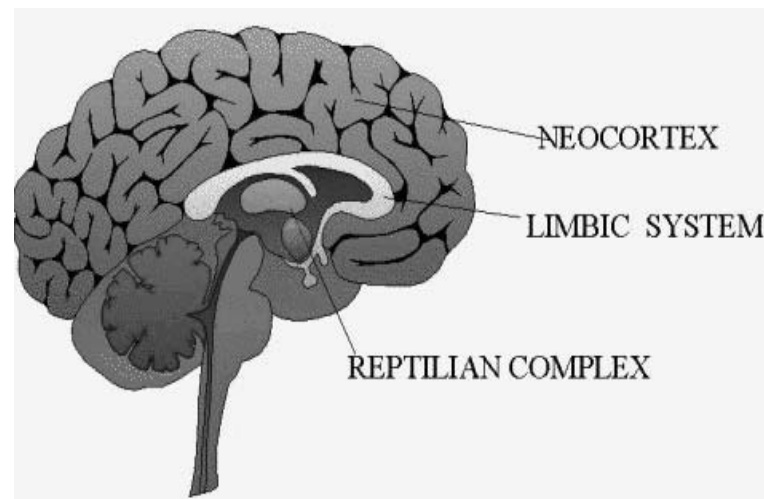
Moramo, dakle, biti ratnici da bi preživjeli. Yogananda Paramahansa⁴⁰ je kazao: „Život je bojno polje.“ To je ukratko zaključak jedne od velikih knjiga ikad napisanih, Bhagavad Gite. U njoj glavi lik Arjuna uči kako da bude duhovni ratnik.

Pored svega navedenog protiv čega se borimo, hajde da ti kažem nešto o „reptilskom mozgu“, lakše ćeš razumijeti. Prema tvrdnjama američkog doktora Paula D. Macleana, ljudski mozak se ustvari sastoji od tri mozga: reptilskog kompleksa ili reptilskog mozga, limbičkog sistema i neokorteksa.

Svaki od njih ima svoju inteligenciju, svoj osjećaj za vrijeme i svoju jedinstvenu funkciju. Ovdje me najviše zanima reptilski um. On je evoluirao tokom stotina miliona godina (or whatever) i naziva se reptilski zato što je sličan mozgu današnjih reptila. Zadužen je za upravljanje disanjem, srčanim ritmom, kao i mehanizmima za borbu ili bijeg. To je najstariji dio mozga, nesposoban da promijeni naučeno ponašanje. Pored

⁴⁰ Yogananda (1893. – 1952.) – jedan od prvih indijskih duhovnih učitelja koji se trajno nastanio na zapadu sa ciljem poučavanja vještina i mudrosti yoge

već navedenih, on upravlja hodaњem, trčanjaњem, vožnjom automobilom, biciklom i slično.

Ovaj dio mozga preuzima automatske funkcije kako bi oslobodio više i razvijenije dijelove mozga i dao im prostor da posmatraju i otkriju načine za poboljšanje.

Za duhovni razvoj je najbitniji neokorteks koji je viši, frontalni dio našeg mozga. On kontroliše govor, matematičke vještine, razmišljanje. Ali nije on taj koji je najbitniji za razumijevanje stanja u kojem se nalazimo. On je vrata na kojima piše IZLAZ, no treba doći do izlaza. Jedna druga vrata su nam čvrsto zaključana i drže nas zarobljenim. To je reptilski dio mozga.

U idealnim uslovima (a takvih nema) ova tri dijela mozga rade zajedno, nadopunjavajući se. U stvarno-

sti, međutim, živimo u društvu u kojem se sve zasniva na reptilskom mozgu, nagonu za samoodržanjem, u vječitoj napetosti „napadaj!“ ili „brani se!“ . Umjesto da naredbe stižu od vrha (neokorteks) ka dnu (reptilski mozak), one idu obrnuto – od najnižih nagona koji nama upravljaju. Svako je samo predator (napadač) ili plijen. Nema između. Te se, shodno tome, tako i ponašamo. Ili napadamo, ma kako ti napadi nekad bili suptilni, ili se branimo. Postajemo puni straha, reaktivni, defanzivni.

Neko nas je neKAD napao, istjerao iz Edenskog vrta, a to kad – neki tvrde da znaju, proučavajući dokaze iz ljudske historije, mitova, likovne umjetnosti, historije simbolizma. Ja mogu samo kazati, na osnovu činjenica oko nas o tome koliko je napredan i sveprožimajući taj napad, da mora da je to bilo veoma davno, prije ko zna koliko hiljada, stotina hiljada godina. Neko nas je neKAKO napao, a to kako – takođe, neki tvrde da znaju, ja ne znam iz vlastitog iskustva u potpunosti, neke druge činjenice znam, ali ovu ne znam sasvim– sve što mogu kazati je da ima mnogo objašnjenja u mitovima i legendama širom svijeta o tome kako smo bili napadnuti, kako su ta bića izgledala, od primitivnih pećinskih slika u kamenu pa do gotovo svih religija i predanja. Ovdje imaš nekoliko natuknica, pa sam istražuj ono što ti bude zanimljivo.

Izgleda da je taj naš reptilski mozak vrlo značajno oružje kojim se naši okupatori služe da bi nas dokusurili. S jedne strane nam uništavaju tijelo i drže nas u stalnom stanju disbalansa i iscrpljenosti, što nas spre-

čava da se bavimo stvarima od višeg značaja, a što zahtijeva višu svjesnost, kao i veću suptilnost tijela. S druge strane, sveli su naš mozak samo na reptilski dio koji u potpunosti kontroliše moderno društvo. Svaki njegov član funkcioniše samo na tom nivou. Neke druge, uzvišenije svrhe, za nas su izgubljene. Ili, ako ih nismo ni imali u vrijeme napada i treba tek da ih ostvarimo, za sada nam se čine daleko izvan domašaja, kako trenutno stoje stvari.

Pitanje ko nas je napao ostaviću za kasnije. Kao i neka druga pitanja koja naviru. Umjesto toga, probaću da odgovorim na pitanje ZAŠTO, ono mi ser čini najzanimljivijim. Mi smo hrana, kažu. Otimaju nam energiju koju sami nemaju, ili je imaju malo, ili je drugačijeg kvaliteta od naše. Kao što mi jedemo životinje zbog energije koja je potrebna našem tijelu.

Svako biće ima više tijela, ne samo fizičko i ona su postavljena kao omotači jedan oko drugog. Većina našeg bića nije vidljiva fizičkim očima, samo naše tijelo u pojavnom, fizičkom svijetu, je ono što vidimo. Oko njega se protežu druga, suptilnija, nevidljiva tijela. Našim tijelima, koja sva zajedno čine naše biće, kruži energija koja je duhovno-emocionalna i vrlo je visoko cijenjena roba u očima nefizičkih bića (takozvanih neorganskih bića). Robert Monroe⁴¹ je nazvao ovu energiju „loosh“. Neorganska bića se hrane loosh-om. Pretpostavljaš čijim.

41 Rober Monroe (1915 – 1995) je svjetski priznat istraživač ljudske svjesnosti.

Većina istraživanja i podataka koji govore o različitim tijelima jedne osobe najčešće govore o fizičkom, astralnom, mentalnom i duhovnom tijelu.

Gruba forma loosh-a je u našem eteričnom⁴² tijelu i svako biće je emituje. Nešto finija je energija naših astralnih tijela, energija emocija i strasti. Ove energije nisu jasno razdvojene, već se prepliću. Astralnu energiju biće emituje kad osjeća zadovoljstvo, bol ili neku drugu intenzivnu emociju. Naravno, bića koja su više na ljestvici svjesnosti emituju više astralne energije.

Ako te zbunjuju ova različita tijela koja spominjem, pomisli samo na fizičko tijelo i razne sisteme koje ono ima. Kao kad bi govorili o ulozi koju ima respiratorni sistem, digestivni sistem i slično. Iz šire perspektive, za održavanje našeg bića su takođe potrebni i neki, golom oku nevidljivi, „sistemi“, tijela, koja imaju različitu ulogu. Kao što različite sisteme svoga tijela nazivaš jednim imenom JA, tako i sva ova druga, suptilnija tijela, svi zajedno čine, takođe, ono što se zove TI, tvoje cjelokupno biće.

Pretpostavljam da prosječnom čovjeku sve ovo može ići na živce, da mu je previše kompleksno i bez mogućnosti provjere. To uopšte nije tačno. Jeste kompleksno sa stajališta prosječno zaglupljenog i ničim zainteresovanog čovjeka, koji već sad živi gotovo kao robot, odrezan od svoje suštine, kao i bez želje i po-

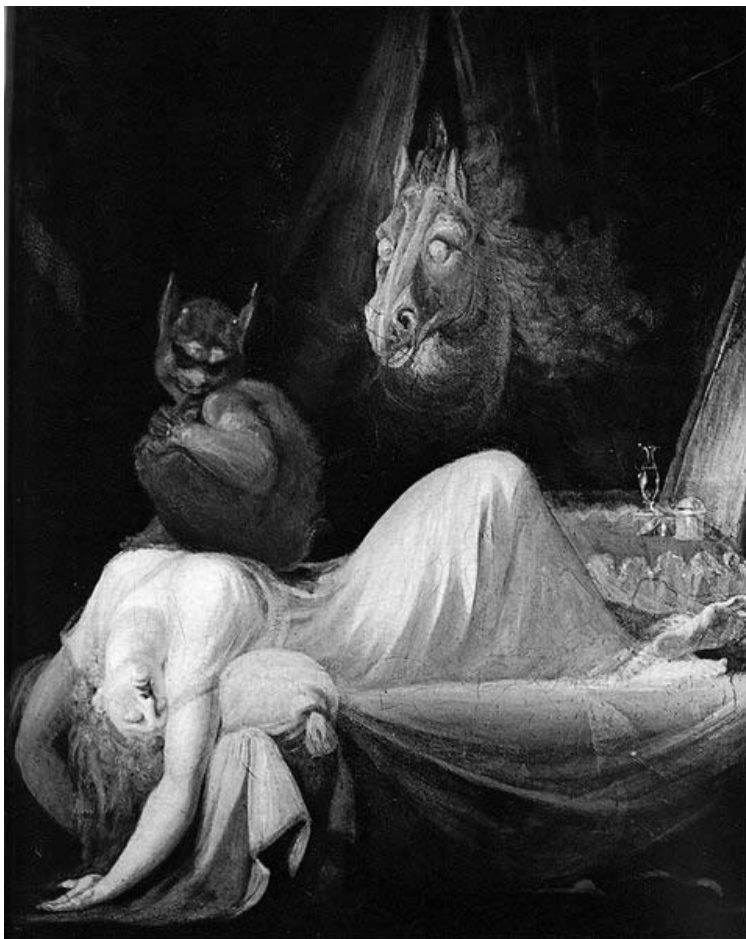
⁴² *linga sarira* na Sanskritu – eterično tijelo je nevidljiva kopija fizičkog tijela, često zvano aura. Kažu da ima neposredan kontakt sa fizičkim tijelom i da ga održava i povezuje sa “višim” tijelima koje svako biće ima.

trebe za njom. Ali sa stajališta inteligentnog bića, naviknutog da razmišlja, ovo o čemu pišem nije najkompleksnija stvar s kojom se suočavamo. A drugo, nije tačno da se ništa od ovoga ne može provjeriti. Postoje načini, od svjesnog sanjanja, izvan tjelesnih putovanja i slično, počevši od uputa koje se nalaze u prvom dijelu knjige. Za istinski duhovnu osobu čak ni astralna putovanja i bestjelesna iskustva nisu toliko važna ni meritorna koliko je ono na šta se najviše oslanja – intuicija.

Monroe kaže da je planeta zemlja energetska farma za žetvu eterične i astralne energije, neophodne za život neorganskim, oku nevidljivim bićima. Na koji način su ta neorganska bića došla do zaključka da se astralna energija jakog intenziteta najviše emituje kad su fizička bića u stanju straha, patnje i tjeskobe? Pa posmatrajući nas, pretpostavljam. Od tad kreće pohod na svijest prvenstveno ljudskih bića na ovoj jednoj planeti, kako bi ih se dovelo u stanje neprestane neizvjesnosti, patnje, stradanja, ratova, konflikata, nezamislivih agresija, seksualnih opsesija, ubistava i ostalih tjelesnih i duhovnih ugnjetavanja. Ljudska bića onda u isto stanje stavljaju životinje i biljke, i eto ti savršene farme.

Kastaneda kaže da postoje dvije vrste bića: ona koja imaju manjak energije, te su prinuđena da otimaju od drugih, i ona koja imaju višak i koja je trebaju upotrijebiti za podsticanje evolucije onih bića koja su na nižem stepenu svjesnosti. Ne postoje dobri i zli, mudri i glupi, primitivni i prosvjetljeni. Postoje samo oni

koji imaju energiju i oni koji je nemaju. Druga je stvar način na koji ova druga grupa može doći do energije, ukoliko ne žele da je vampirski otimaju od drugih. U tom procesu zaštite vlastite energije i otkrivanja izvo-

Johann Heinrich Füssli
Noćna mora

ra koji ne štete nikome (zvuči tako poznato, zar ne?) moramo postati i dobri i mudri i prosvjetljeni. Ali to ne mijenja činjenicu da se u svojoj suštini dijelimo na "šuplje" i "pune". Ili, barem djelomično pune.

Duhovno preživljavanje znači biti ratnik sa srcem od čelika, kažem ti. Jednom kad saznaš za ovu stvarnost u kojoj živimo, you can kiss Kansas goodbye, Dorothy.⁴³ Tvoj život više nikad neće biti isti.

Parazit, to je organizam koji raste, hrani se ili je zaštićen od strane nekog drugog organizma, a ne doprinosi opstanku svog domaćina. On obično iskorištava velikodušnost drugih a pri tome ne uzvraća ni na koji koristan način. Da, veliki je to, običnom umu nezamislivo veliki, lanac parazita, i u nevidljivom a i u vidljivom svijetu. Alas, kako naučiti zaštititi sebe od drugih, a kako zaštititi i druge od sebe. Velika pitanja, jedan život za njih premalo, prekratko.

Nevidljivi igrači, konzumenti naše energije, sinhronizovano aranžiraju emocionalne drame raznih vrsta kako bi nas natjerali da emitujemo tu vrstu energije koja njima odgovara. Naravno, ta ista naša energija može biti transformisana u energiju drugačije vrste, viših vibracija ili, jednostavnim rječnikom rečeno, drugačije je kvalitete kad smo prožeti osjećajima i mislima koje nazivamo pozitivnim – kao što je ljubav, samilost. No, njima te vibracije ne odgovoraju i ne mogu ih konzimirati.

⁴³ "Možeš se pozdraviti sa Kansasom, Dorothy" – Čarobnjak iz Oza

Šta možemo uraditi da se odupremo da budemo "pojedeni", da sačuvamo svoju energiju, svoj loosh? Čak i ako još uvijek ne znamo šta da radimo sa energijom koju imamo, ipak je ne želimo dati nekome ko nas nije niti pitao, da ne govorimo o tome da je damo sadistima koji nas stoljećima drže u najgoroj vrsti pokorenosti. El diablo! Ko se naslađuje našom patnjom. Hm, kao da čujem domaće životinje kako govore to isto o nama...

"Veliki trik koji su izvodili čarobnjaci iz davnih vremena, sastojao se u tome da letačev um opterete disciplinom. Otkrili su da ako letačev um opterete unutrašnjom tišinom, strana instalacija će pobjeći i tako uvjeriti svakog praktikanta da je taj um zaista stranog porijekla. On se vraća, uvjeravam te, ali više nije tako jak i započinje proces u kome bježanje letačevog uma postaje rutina, sve dok jednog dana zauvijek ne pobjegne."⁴⁴

Pametan čovjek, ovaj Castaneda, samo još kad bi mogli prevesti ovo na obični jezik.

Svi putevi do slobode od ove najveće od svih iluzija vode preko unutrašnje tišine i posmatranja. Kako rekoh u prvom dijelu knjige - meditacija. Treba ukloniti, željeznom voljom, sve sebičnosti i gluposti koje smo naučili hiljadama godina, smišljenim da nas okuju snažnije nego ikakvim lancima. Reptilski um treba smjestiti tamo gdje pripada, pod zastavu neokorteksa, generala sa najvišim činom. Razum, duhovnost i viša

44 Carlos Castaneda

svrha je ono što vlada a ne životinjski nagoni za ubijanjem, hranjenjem, krvoločnosti u bilo kom obliku. Razmatranje, iskušavanje, vježbe, istraživanje izvora energije za nas onakve kakvi smo u svojoj esenciji - uzvišeni i samoodrživi.

Znam, a Bog, pitaš. Ima li tu gdje Boga?

Kažu da kad ne izrazimo negativne emocije ili ih ne transformišemo, to jest pretvorimo u više, pozitivne emocije, one postaju parazitske misaone forme koje crpe našu energiju (zar i one!) i postaju duhovni teret. Dakle, ako smo reagovali na ljutnju emitovali smo energiju iz svih naših tijela, vidljivog i nevidljivih, koja je pogodna za konzumiranje od strane niskih i odvratnih neorganskih bića. Ako nismo reagovali a nismo ništa uradili po tom pitanju osim što smo ignorisali i potisnuli, stvorili smo u svom energetskom polju (auri), svom duhovnom okruženju, misaoni oblik koji samo raste i raste svaki put kad uradimo to isto, ignorišemo i potisnemo. Negativne emocije i misli.

S obzirom da je okruženje oko nas napravljeno stotinama godina upravo tako da NEPRESTANO imamo razlog da osjećamo negativne emocije i imamo negativne misli (bilo da ih izrazimo ili ignorišemo) vjerujem da oko sebe imam mnogo takvih negativnih "misaonih oblika", da oko mene plovi ogroman negativan oblak. Ja imam tog loosha za najmanje pet stotina neorganskih bića! Šalim se, naravno, ali mi smo dovedeni u takvo stanje psihe, smišljeno i namjenski, da je sreća skoro prognana iz našeg svijeta. Iznad svakog od nas

je crni oblak tuge, razočarenja, trauma i čega sve ne, koji sakupljamo od rođenja, da je gotovo nemoguće da zrake svjetlosti probiju kroz njega i shvatimo svoje pravo stanje a onda i svoju pravu prirodu. I još, svi zajedno pravimo takav jedan ogromni zajednički oblak oko ove jadne planete, jedno more u kome se kupaju, nahranjeni i zadovoljni, naši okupatori. Onako kako smo mi zadovoljni dok nam domaće životinje skapavaju po farmama i ribogojilištima, dok ih svjesno tovim mastima u što kraćemo roku. Farma, dijete moje, farma, eto šta smo.

Šta god od ovoga da je istina, loosh, misaone forme, crni oblak (ja mogu potvrditi za neorganska bića!), sve negativne emocije i misli postaju hrana nižim vrstama bića, kako god da ih zvali i kakav god oblik oni imali. Dok god ih hranimo, sebi uskraćujemo. Da ne spominjem na koje nas sve načine manipulišu kako bi im njihova baterija, to jest mi, svijetlila. Imaš maštu, probaj zamisliti.

Charles Fort⁴⁵ je kazao: „Mislim da smo mi nečija svojina. Neko nas posjeduje. Ovi “vlasnici” su uvijek imali spremne saradnike na Zemlji, kakav kult ili red, čiji članovi rade da nas drže u pokornosti... Mi nismo čak ni „imovina“, mi smo nečija „stoka“. Misteriozni stranci izvana mogu poklati ljude zbog hrane ili za kakve „đavolske eksperimente“.“⁴⁶

45 Charles Fort je bio američki istraživač čudnih pojava i iskustava, poznat kao pisac i novinar; umro 1932. godine.

46 “I think we are property. Someone owns us. These “proprietors” have always had willing collaborators on Earth, a cult or order, members of which function as bellwethers to the rest of us...We are not even

Strašno je sve ovo što ti pišem. Toliko strašno da me je skoro ubilo moje vlastito otkrivanje istine. Znam da je bol koju ću ti nanijeti izvan ljudskog poimanja patnje, ali ovo je nešto što moram skupiti na jednom mjestu, pojednostaviti što je moguće više i nadati se da ćeš krenuti u istraživanje. I probuditi se iz sna. A kad se probudimo iz sna, ma kako užasna stvarnost bila, ima nade da jednog dana budemo slobodni.

Doris Lessing⁴⁷ je napisala: „Sa rizikom da ću vam dosađivati, moram ponoviti, bojim se, ponovo istaknuti, nije to pitanje vašeg dolaska na planetu Zemlju, već vašeg života ovdje. Izgubićete gotovo sva sjećanja o vašoj prošlosti. Vi ćete se možda sami, možda u društvu jedni drugih, prisjetiti, ali samo sa neodređenim osjećajem prepoznavanja, vjerojatno distancirani, dezorijentisani, slabi, obeshrabreni, i u nevjerici kad vam se kaže šta je zapravo vaš zadatak. Vi ćete se probuditi za ono što je bilo, ali postojaće period tokom buđenja koji će biti kao da se oporavljate od bolesti, ili kao da ste poslije otrovnog zraka počeli udisati pravi, zdrav zrak. Neki od vas će možda odlučiti da se ne probude, jer će buđenje biti tako bolno, a znanje o vašem stanju i stanju Zemlje tako mučno, da ćete biti kao ovisnici o drogama: možda ćete htjeti nastaviti disati otrovni zrak zaborava. A kad shvatite da ste u procesu buđenja, da imate nešto što trebate završiti, do tada ćete usvojiti dovoljno osobina Zemljana da ćete biti “property”, we are “cattle”. Mysterious outsiders might slaughter Earth people for food or “diabolical experiments”.“

47 Doris Lessing je britanska književnica, rođena 1919. godine (u vrijeme pisanja ove knjige ima 93 godine); dobitnica je Nobelove nagrade za književnost 2007. godine.

nepovjerljiv, nadmeni, škrti, sumnjičavi. Bićete poput utopljenika koji utopi svoga spasioca, tako nasilno ćete se boriti u svom paničnom užasu.

I, kada se uzdignete do svojih pravih potencijala, i oporavite se od osjećaja sramote i stida zbog pogleda na dubine do kojih ste potonuli, počecete svoj zadatak buđenja drugih i naći ćete se u poziciji spasioca utopljenika, ili doktora u gradu u kojem je epidemija ludila. Utopljenik želi biti spašen, ali ne može spriječiti svoj nagon da se otima. Lud čovjek ima trenutke zdravog razuma, ali se između njih ponaša kao da je doktor njegov neprijatelj.

I tako, moji prijatelji: to je to. To je moja poruka za vas. **Biće teško.** Onoliko teško koliko ste očekivali.⁴⁸

48 Odlomak je iz knjige Doris Lessing "Uputstva za silazak u pakao" (Briefing for a descent into hell): „At the risk of boring you, I must repeat, I am afraid, repeat, reiterate, reemphasize, it is not a question of your arriving on Planet Earth as you leave here. You will lose nearly all memory of your past existence. You will each of you come to yourselves, perhaps alone, perhaps in the company of each other, but with only a vague feeling of recognition, and probably disassociated, disorientated, ill, discouraged, and unable to believe, when you are told what your task really is. You will wake up, as it were, but there will be a period while you are waking which will be like the recovery from an illness, or like the emergence into good air from a poisoned one. Some of you may choose not to wake, for the waking will be so painful, and the knowledge of your condition and Earth's condition so agonizing, you will be like drug addicts: you may prefer to continue to breathe in oblivion. And when you have understood that you are in the process of awakening, that you have something to get done, you will have absorbed enough of the characteristics of Earthmen to be distrustful, surly, grudging, suspicious. You will be like a drowning person who drowns his rescuer, so violently will you struggle in your panic terror.

And, when you have become aroused to your real condition, and have recovered from the shame or embarrassment of seeing to what

Godinama je predmet mog vlastitog izučavanja bilo prosvjetljenje, oslobođenje od okova egoizma, duhovno uzdizanje, i mnogobrojni izrazi kakvih je puna „duhovna“ terminologija. Prizivah Boga i uzvišene učitelje, njihah se u transu i plakah po svetim mjestima, izučavah gluposti zbog kojih ne znam da li da plačem ili se smijem, toliko vremena na njih protraćih. Ali ko je mogao slutiti da je istina tako užasna, gora od svakog očekivanja, moja Doris. Mnogo gora.

Ti kažeš, onoliko teško kako smo očekivali. Ali, očekivah uzvišena polja sa rajskim cvijećem i nebeski osjećaj slobode. Očekivah da i ja plešem u šarenoj istočnjačkoj odjeći, besprijeckornog osmijeha, da koristim fraze kao što su – ljubav će nas osloboditi, put u oslobođenje je napuštanje svakog znanja, i slično. Ali, avaj, istina takva ne biješe.

depths you have sunk, you will then begin the task of arousing others, and you will find that you are in the position of rescuer of a drowning person, or a doctor in a city that has an epidemic of madness. The drowning person wants to be rescued, but can't prevent himself struggling. The mad person has intermittent fits of sanity, but in between behaves as if his doctor were his enemy.

And so, my friends: that's it. That's my message to you. It's going to be tough. Every bit as tough as you expect.“

DIO V

ONIMA KOJI VJERUJU OBJAŠNJENJE JE NEPOTREBNO, ONIMA KOJI NE VJERUJU, OBJAŠNJENJE JE NEMOGUĆE⁴⁹

Treba kazati istinu i ne živjeti u strahu, u strahu od bilo koga, boga ili sotone. Znati istinu i biti slobodan.

Kako možemo prepoznati djelovanje nevidljivih sila na nas zbog krađe energije? Dovoljno je da posmatramo svoje blesavo ponašanje, ljutnju i depresiju, tokom svakoga dana, zbog razloga koji su i više nego trivijalni. Koliko god da sebi obećali, poslije svakog takvog izljeva budalaština, da se to neće ponoviti jer nema nikakvu svrhu i rezultate, čini se kao da neko pritišće naše slabe tačke, kao da nas neko namjerno iza kulisa izaziva upravo ondje gdje smo emocionalno najranjiviji, tamo gdje najmanje imamo uspjeha u razumnom ponašanju. Najčešće, neko ili nešto zaista pritišće tipke i svira na nama ružnu, nezrelu muziku koja nikome ne donosi ništa dobro. Primitivni reptilski mozak sve svodi na najniže nagone i od svega pravi dramu ugroženosti i preživljavanja.

49 poslovice

S obzirom da već vjekovima imamo hronični nedostatak energije koju nam krađu „nevidljivi“, tako smo se prilagodili (bolje reći izgubili svoje uzvišene i nesebične osobine, a postali sličniji svojim okupatorima) da krademo energiju jedni od drugih, onako kako to oni rade na nama. U stvari, to malo jada i čemera vlastite energije koju uspijemo zadržati i zaštititi i ono što otmemo od drugih, isto toliko iscrpljenih i očajnih, taman je toliko da nas održava živima. Čim sakupimo iole značajnu količinu energije, „naleti“ nešto što nas prekine u našoj teško ostvarenoj radosti, poletnosti, kreativnosti, radoznalosti, bilo čemu što nije ubitačna rutina nesvjesnog robota. To nešto nas brže bolje nanervira, potrese, naljuti – jednom rječju, iscrpi nam svu energiju i ostavi nas kao iscijeđene krpe. Da opet krenemo sakupljati energiju, bilo da čekamo da se sama pomalo akumulira (fizičkim odmorom, spavanjem, boravkom na otvorenom, na suncu, meditacijom, slušanjem relaksirajuće muzike), bilo da je otimamo od drugih (izazivanjem konflikata, dominacijom, iscrpljivanjem drugih bića na fizički, emocionalni ili duhovni način).

Ne može biti nikakvog duhovnog napretka sve dok ne shvatimo koliko patnje nanosimo drugim bićima i počnemo da osjećamo krivicu zbog toga. To je početna stepenica ka ozdravljenju. S jedne strane, to će biti znak onima koji su napredniji od nas da nas malo „poguraju“, znak da postajemo zreli za otvaranje očiju, a s druge strane, to će naljutiti izrabljivače pa će nas, u svojoj gluposti, početi napadati raznim lošim „slučajnostima“ kojima pokušavaju slomiti naš duh i

zatrpati našu pravu prirodu (i njihovu!) ispod gomile sebičnog smeća.

Bilo ko iz naše okoline može biti instrument za ovakve napade. Takođe, svako iz naše okoline nam može (i najčešće to čini) otimati energiju na, doslovno, bezbroj načina. Važno je razumjeti kako dinamika ovog hranjenja funkcioniše – i mi to isto činimo drugima. Dok god smo nesvjesni, a ogromna većina nas je nesvjesna, ne možemo početi koristiti načine da sebi osiguramo životnu energiju (silu) koji ne uključuju otimanje od drugih. Kad bi znali kako, ili kad bi htjeli, i naši okupatori ne bi morali da nam je otimaju na ovako užasan, okrutan način. Ali, oni su ispod nas na ljestvici evolucije (iako misle da nisu!) pa je veća vjerovatnoća da ćemo se mi probuditi nego oni.

Rekoh, prva stepenica je shvatiti koliko patnje nanosimo drugim bića, od životinja kojima se hranimo do ljudi koji sa nama žive i svakodnevno komuniciramo. Neke od njih skriveno mučimo godinama, na razne načine, od omalovažavanja, ljubomore, osjećaja krivice, vrijeđanja, iskorištavanja, nepoštovanja. Spisak je beskrajn.

Ali, druga, jednako važna stepenica je uvidjeti koliko patnje nama nanose drugi. Takođe, najčešće namjerno. S ciljem da dominiraju i povrijede, da izazovu emocije i misli pogodne za konzumaciju. Da izazovu loosh!

Rekoh, bilo koja osoba iz našeg okruženja može biti iskorištena za napad na nas, tako i mi za napad na nekoga. Može nam otežavati život do nesagledivih razmjera, ili mi nekome, zato što su svi ljudi koji nisu svjesni stvarnosti vrlo laka meta za kontrolu od strane neorganskih, oku nevidljivih bića.

I mi možemo na isti način kontrolisati druge, te vještine su takođe dio okultnog, skrivenog znanja. Ako žrtva ne zna da je pokušavamo kontrolisati, ona se ne opire i to čitav okrutni i opasni proces čini lakšim. Korištenje sposobnosti na ovakav način vodi u nepreglednu džunglu duhovne izgubljenosti, punu tamnih, predatorskih bića. S vremenom, svjesnost toliko propada i postaje perverzna da biće zaboravlja sve o uzvišenosti i ljepoti. Zaboravlja sve o ljubavi.

Mi mislimo da su misli u našoj glavi i osjećaji koje one izazivaju NAŠE. A to je tako daleko, daleko od stvarnosti. Naši okupatori manipulišu našu porodicu, rođake, prijatelje, kolege na poslu, sve one sa kojima imamo kontakt, kako bi stvarali što više negativnog loosh-a i tako se hrane, jadni, na tim našim ljutnjama, depresijama, što je nama gore - to je njima bolje. Ne mogu to tako stalno jer bi nam uzeli svu energiju (nekima i to urade u svojoj perverznoj gramzivosti!), već nam ostave ovdje ondje po koji trenutak da se oporavimo. Da sakupimo malo energije od onih slabijih od nas.

Neki kažu da svaki farmer zna ako životinja osjeća opasnost, ona će proizvesti hormone stresa koji će onečistiti njeno mlijeko i meso i da je to razlog što nas okupatori drže u Velikoj Iluziji, mayi, matrix-u, zovi kako želiš, imena su mnogobrojna.

Ne slažem se s tim. Da je tako, sva bića na planeti bi bila sretna, bez hormona stresa, jer bi onda takva energija trebala da pogoduje prehrambenim navikama okupatora. No, sva su bića izrazito nesretna i obuzeta neprestanim brigama, znači, takva im vibracija odgovara, ne smatraju oni energiju prožetu stresom nevarljivom. Nasuprot. Drugi su razlozi skrivanja od direktne okupacije. Kako rekoh - izgleda kao da nam nema spasa. Ako već misliš da si slobodan, bi-

jeg nije moguć. Ti ne smatraš da trebaš bježati. Ili, čak i ako mi povjeruješ, možda ćeš misliti da treba pobjeći, da se ne treba boriti. Mnogi su tako mislili. Da treba "transcendirati", ako smijem dodati. Izaći iz Obmane, prosvjetliti se. Ja sam prije za borbu nego za bijeg.

Razni teoretičari zavjera tvrde da pripadnici Novog svjetskog poretka žele da svi ljudi budu samo robotizirani koji će biti apsolutno poslušni. Mnogi od njih također kažu da iza svega što se događa na svjetskoj sceni, u raznim sferama, stoje nevidljiva bića i ta bića nazivaju raznim imenima. Ali, ako su tako tehnološki napredni, bilo da ih smatramo vanzemalcima koji se pojavljuju niotkuda i isto tako nestaju ili demonskim bićima koja putuju kroz prostor i vrijeme – zašto bi im to bio cilj? Pa tako napredni mogu nas fizički pokoriti za tren oka. Preuzeti sve. Očigledno je da obični rad nije ono što im je najpotrebnije, nije svrha svega. Čini se da su ipak teoretičari koji pričaju o otimanju energije kroz intenzivne negativne emocije u pravu.

Ja se slažem sa ovim zadnjima. Nisam teoretičar. Ja znam iz iskustva da naše negativne emocije i misli sadrže nešto što je od velike važnosti za nevidljiva, perverzno opaka i zla bića. Poslije godina istraživanja sada znam da su ona, također, i izgubljena i toliko odsječena od svjetlosti da ne znaju nizašta drugo. Ali to ne mijenja stvarnost – ona nemaju emocije koje su ljudske prirode i od njihove okrutnosti i prepredenosti se ledi na srce i um ljudskih bića koja su ih svjesna.

Kako reče Friedrich Schiller⁵⁰: "Zašto me ti baci tako u grad vječno slijepih, da navijestim tvoje proročanstvo otvorenim čulom? Uzmi nazad ovu očiju tužnu jasnost; oduzmi očima mojim ovo svjetlo okrutno! Vрати mi sljepoću moju – sretnu tamu osjetila, uzmi nazad svoj strašni dar!"⁵¹

Oprosti mi sine.

Zar je neophodna sva ova maskarada, ovaj lažni svijet koji su postepeno sagradili oko nas, zar nas nije lakše jednostavno napasti i zarobiti otvoreno, kad su ta bića već tako moćna i razvijenija od nas da mogu uticati na naš um, na naše misli? E, nije u duhovnom svijetu sve tako jednostavno i ne vodi se logikom koja potiče iz ovog palog svijeta. Teror i užas bi trajao jedno vrijeme ali bi urodio plodom koji bi okupatoru bio nejestiv – višom svjesnošću o vlastitim sposobnostima i vještinama, jer to bi nam bio jedini spas. Ovako, iz prikrajka, polako uživaju u svojoj gozbi, bez straha da će ona šačica ljudskih bića koja je shvatila šta se dešava ikada biti išta drugo osim ludaci, ismijani i odbačeni od drugih. Kakva gozba svadbenih razmjera je patnja tih malobrojnih ljudi koji su posebna poslastica za okupatore. Oni sa posebnim zadovoljstvom dovode duhovne ljude do ivice izdržljivosti jer ništa nije

⁵⁰ Friedrich Schiller (1759. – 1805.) – njemački književnik, filozof, historičar koji je bio veliki prijatelj Goethea.

⁵¹ "Why hast thou cast me thus into the town of the ever-blind, to proclaim thine oracle with the opened sense? Take back this sad clear-sightedness; take from mine eyes this cruel light! Give me back my blindness – the happy darkness of my senses; take back thy dreadful gift!"

ukusnije i obilnije od patnje ovih naprednih, svjesnih bića.

Koji bi roditelj svoje dijete stavio namjerno među takve malobrojne, da bude posebna meta mržnje i osvete, pitaš se? Prvo, istina je iznad svega, jedino razumijevanje istine daje neku nadu za spas i slobodu, a ja želim da si ti slobodan. Drugo, neću te ostaviti nenaoružanog. Daću i oružje za odbranu. Oružje za pobunu. Put do slobode. Ne brini, neću samo pričati o zatvoru.

Ipak, oprosti mi sine. Što donosim vijesti užasne od bilo koje noćne more. Ali, obećavam, daću ti i načine da izađeš iz nje, one koje imam. I ja ću te čekati, uvijek ću te čekati, na drugoj strani. Učiniću sve da ti pomognem, koliko se smije i koliko umijem.

“Istina je toliko fantastična, velika, kompleksna i više-dimenzionalna da bi bila savršeno objašnjena u našem kulturnom kontekstu i jeziku. Zato, ko god dobije pristupa istini, neizostavno će je interpretirati kroz svoje vlastite filtere i zagrabiće od nje samo onoliko koliko može stati u njegovu kantu. A ja sam ponio veliku kantu.”⁵²

Nadam se da si i ti ponio veliku kantu sa sobom.

52 Tom Montalk (Thomas Minderle) – njemački NLO-ist, rođen 1980., na internetu je dostupna njegova knjiga “Rubno znanje za početnike” (“Fringe knowledge for beginners”)

U zajednici teoretičara zavjere ima mnogo stvari koje su, jednostavno rečeno, smiješne. To je velika tragedija, jer baca loše svjetlo na sve ostale stvari i istraživanja kojima se bave. Vjerujem da naši okupatori upravo rade na tome da diskredituju ljude koji su saznali mnogo o stvarnosti u kojoj živimo. U nekim slučajevima im i uspijeva.

Priče o prisluškivanju i elektronskom uznemiravanju, špijuniranju i slično nepotrebno skreću pažnju sa najbitnijih dokaza i istina, uzaludno troše energiju ljudi koji su na pragu otkrivanja pune istine. Međutim, koliko god javno ismijavali teoretičare zavjera, sve više i više ljudi se počinje zanimati za ono o čemu govore i nalaziti smisao u njihovim dokazima.

Već je rečeno da je Zemlja, iz perspektive iole razvijene svijesti, tek nešto više od planete zatvora koju predvode bolesno sebične, tiranske snage. Rekoh da se mi, kao zatvorenici, ne možemo boriti jer smo pre-slabi. Jedina nada nam ostaje da postanemo snažni, tako da prvo pobjegnemo iz tog zatvora, pa tek onda pokušamo pomoći onima koji su ostali ili se direktno sukobimo sa tiranijom. Pobjeći iz zatvora možemo uz pomoć onih koji su pobjegli prije nas. I još da dodam, sad to smijem, da to znači prihvatiti pomoć sa takozvanih viših nivoa stvarnosti, to znači prevladati prepreke našeg fizičkog tijela i razumjeti ko smo ustvari. Tek tada ćemo biti na istom “igralištu”, što bi rekli Englezi, igrajući u istoj ligi sa našim vanzemaljskim manipulatorima.

Govoreći o pomoći sa viših nivoa, potrebno je reći da je česta zabluda da će bića naprednija i svjesnija od nas samih odlučiti da se miješaju u razvoj ljudskih bića, to jest nekih ljudskih bića. To može biti opasna laž. "Iako izgleda da ova svjesnost stalno osjeća privlačnost prema esenciji ispod sebe, napor koji je potreban za ostvarivanje jedinstva mora doći odozdo"⁵³.

Svako direktno uplitanje u svrhu postojanja je znak nezrelosti onog višeg bića koje se upliće u tok života nižeg bića i uvijek je negativna za više biće. Svrha postojanja je najprimarnija od svih ostalih pokretačkih sila, ona je **suština** svih pokretačkih sila. Napredovanje ka razumijevanju punog potencijala za biće nižeg evolucijskog nivoa nikada ne može biti preuranjeno nametanje viših razumijevanja, viših svjetova, viših moći. Njegovo VLASTITO razumijevanje i korištenje njegovih vlastitih sposobnosti je jedini napredak koji je trajan i NJEGOVI, a tako mora biti jer je tako sve zamišljeno i određeno. Da kažem, stvoreno.

Uplićem li se ja u tvoju sudbinu? Vjerovatno.

Ali, mogao si prestati čitati na desetoj stranici. Ja te ne prisiljavam.

Dakle, direktno uplitanje ne vjerujem da postoji. Tamo gdje ljudi govore o direktnom uplitanju u njihovu sudbinu od strane uzvišenih i naprednih bića, bojim se da se radi o prerusenim okupatorima koji ne žele frontalno napadati svoje žrtve, već ih zaobilaznim

53 Arthur E. Powell – Kauzalno tijelo, strana 53

putem odvođe od istine, servirajući im tobože uzvišene "poruke" i vodeći ih ka "naprednim" putevima.

Za mene su takve poruke, poruke o "samo pozitivnom razmišljanju" ili ponavljanju afirmacija⁵⁴, jednom riječju, svaka vrsta okultne magije u kojoj se utiče na stvarnost onakvu kakva jeste, proizvod "šaputanja" okupatora, skretanje sa puta pronalaska istine. I prihvatanja stvarnosti.

Ponude kao što su usluge instalacija i aktivacija svjetlosnih rajskih zona izvora, koja je moguća jednom godišnje ili svakih nekoliko godina i predstavlja rijetku priliku za doći u posjed vrhunske i trajne lične duhovne božanske zaštite na svih 352 (otkud baš broj 352!) nivoa Izvora i Mahatme – zapravo se tragične, kad ne bi bile smiješne i bacaju loše svjetlo na svaku duhovnu potragu jer svojim blesavim dječijim izjavama dovode u pitanje istinske veze sa naprednijim bićima i pojeftinjuju mogućnost zaštite samog sebe. Elem, odakle dolaze ovakve "poruke" i kakvi su njihovi primatelji, vjerujem da i sam možeš zaključiti iz svega što je do sada napisano u ovim uputama za tebe.

Ja ti ne nudim "božanske zaštite" za novac, koje će te štititi od negativnih, neskladnih i neuravnoteženih uticaja, energija, tehnologija, bića i sila, TRAJNO. Nudim ti samo svoje iskustvo i smjernice za istraživanje pojedinih tema koje ti mogu pomoći rasvjetljavanju misterije života. Na tom puti će ti biti potrebna zaštita

54 afirmacije – kratke izreke, mantrе, formule, kojima se, navodno, postižu određene osobine ili moći: zdravlje, uspjeh, novac isl.

ta. Ali, nećeš je dobiti za novac, nećeš je dobiti od drugoga, i ko god ti kaže suprotno – laže. Zaštititi ćeš sam sebe, jednom kad budeš spoznao sve zakulisne igre iz ovog naizgled rutinskog života kojeg živimo. Zaštititi ćeš sam sebe kad počneš podizati svoje misli i osjećaje sa neprestane agresije, frustracija i adrenalina. Polako ali sigurno, pobjeći ćeš neprijatelju koji te manipulira i iskorištava i razumjećeš svoju pravi svrhu.

Ja znam da sve ovo baca jedno drugo svjetlo na tvoj život. Sve što si do sada radio, bavio se, svi tvoji ciljevi, nade, sve tvoje ljubavi, sva bivša i sadašnja sreća je laž. Sve oko tebe umire i gubi smisao. Oni zbog kojih si se najviše žrtvovao su bili tvoji instrumenti za izrabljivanje. Sve razloge koje si imao za izdržavanje suludih događaja, djetinjstva, braka, jednom riječju, života, sve pada u vodu i vidiš ih u cjeloj njihovoj lažnosti. Vidiš prava namjere iza svega što su ti ljudi činili i svega što si ti činio njima. Ovo nije mjesto gdje ima ljubavi, gdje je dozvoljeno postojanje ljubavi, u njenom pravom smislu, sve je izmanipulisano, izrežirano, namješteno tako da te zarobi, da te iscrpi, da te unizi, oduzme ti samopoštovanje, vjeru u sebe, oduzme to zdrav razum i razlikovanje dobrog od lošeg. Moraš imati srce od čelika da izdržiš pogled na svoju novu stvarnost. Jedinu koja zaslužuje da se naziva tim imenom.

DIO V

Ko su okupatori

KAKO NAS KONTROLIŠU

Tačno na ovom mjestu se završava pisanje knjige prije tragičnog dana. Na petom dijelu pod nazivom *Ko su okupatori*.

Ovdje nastavljam da pišem i za sebe i za njega i za bilo koga kome ova priča može pomoći. Da jedan mladi život nije uzalud uklonjen tako nasilno i strašno za nas oboje. I mnoge koji su ga voljeli. I one koje je on volio. Ovo je protest i traženje načina da preživim.

Naš svakodnevni život je ispunjen nevidljivim uticajima koje u raznim sistemima vjerovanja nazivaju raznim imenima – demoni, vanzemaljci, nevidljiva bića. Razlozi njihovog uticaju su razni. I ljudi na koje utiču su raznovrsni.

Sistem je tako napravljen da oni koji su u potpunosti uronjeni u matrix nisu od velikog interesa za nevidljive sile (zovite ih kako hoćete) jer oni plivaju njihovim vodama na vrlo predvidljiv i programiran način.

Interes izazivaju oni koji iz nekog razloga istupaju iz te ustaljene šeme. To mogu biti ljudi koji su sugestivni i slabi, podložni još jačem programiranju i uticaju nego što to sam sistem omogućava, pa se preko njih može lakše uticati na druge ljude ili na slijed nekih događaja, nego preko prosječne osobe, sa prosječnom voljom i sviješću. To je jedna grupa ljudi koja izaziva interes nevidljivih.

Postoje i oni čija je volja i svijest jača i dublja od prosječne, koje je u suštini teško programirati i ukalupiti, koji su od neke važnosti za budućnost, bilo kao istraživači ili razotkrivači programiranog sistema u kojem živimo. Takve treba oslabiti i uništiti.

Postoje i oni koje nevidljive sile pokušaju regrutovati za svoje vlastite svrhe i preko njih se boriti protiv izbijanja istine na vidjelo, dajući lažne informacije i igrajući na egoističnu potrebu takvih ljudi da budu posebni, glasnogovornici i ambasadori raznih "uzvišenih" i "uzvišenih".

Sistem koji je napravljen za ljude i koji je kontrolisan izvana kroz negativne uticaje neprestano usmjerava fokus svakog ljudskog bića na male kockice od kojih je sastavljen svakodnevni život a koje nemaju velikog značaja za otkrivanje prave prirode ljudskih bića. Taj ograničeni fokus nas sprečava da sastavimo kockice i ugledamo cijelu sliku. Izvanjski uticaji na nas od strane negativnih nevidljivih bića neprestano drže naš fokus i smijer naših života na traci koja nas odvodi od istine i slobode ili, u najboljem slučaju, stal-

no tapkamo u mjestu, bez pomaka. Borba za slobodu je ljudska borba za fokus. Fokus usmjeren na slobodu i otkrivanje istine.

Iz dubine srca i svoga bića se zahvaljujem svim hrabrim ljudima koji su govorili ili pisali o vlastitom istraživanju i iskustvima, koji su se izborili za fokus usmjeren na slobodu i pravu prirodu svih bića. I koji su, pored vlastite borbe za fokus, imali snage i hrabrosti da podijele svoja saznanja sa drugima. Iz dubine srca se zahvaljujem svim naprednim, božanskim bićima koja su im u tome pomogla, onoliko koliko dopuštaju zakoni duhovnog razvoja. A to su, po mom uvjerenju, zakoni minimalnog uplitanja u izbor drugog bića.

Ako je to tačno. Ako se za nas ne vodi rat u kome mi nismo samo nijemi posmatrači i marionete nevidljivih uticaja već sopstvenim izborima, usmjeravanjem fokusa i smijera našeg života, doprinosimo ili odmažemo.

Ako postoje negativni uticaji na ljude, pretpostavka je da postoje i pozitivni uticaji, od strane bića koja su naprednija, u duhovnom smislu, od ljudi i koja takođe biraju one među nama koji mogu pomoći rasvjetljavanju naše stvarnosti i podizanju svjesnosti. Negativni uticaji se mogu prepoznati na način da uvijek u konačnom cilju smanjuju slobodu i čine nas još većim robovima nego što smo bili prije uplitanja, a pozitivni uticaju u konačnom colju imaju uvijek naše dugoročno oslobađanje od ropstva i pomaganje drugima u tome.

Postavlja se pitanje zašto nas okupatori jednostavno ne preuzmu u potpunosti, očigledno da imaju spiritističke/intelektualne/vidovnjačke⁵⁵ vještine i sposobnosti (koje i mi posjedujemo) mnogo bolje razvijene od nas i zbog toga nas mogu tako lako manipulirati i uticati na nas. Na većinu od nas. Kako naučnici odnedavno potvrđuju, a duhovni ljudi od pamtivjeka tvrde, svako biće je u svojoj suštini skup vibracija, valova. Ljudska bića su možda mnogo manje svjesna i manje koriste te vještine i sposobnosti ali su mnogo čistija i nevinija (kakvi onda mora da su okupatori!) i vibriraju na različitom nivou od njih. Na vibracijskom nivou ljudskih bića prljavi neprijatelji ne mogu ostati dugo jer su samo intelektualno ili tehnološki razvijeniji od nas, zato i pripremaju postepeno teren kako bi ljudsko društvo, to jest našu planetu, doveli na svoj vibracijski nivo. Oni žele da se manifestuju, da se otjelove. Kroz nas. A to ne mogu sve dok stepen naše svijesti ne bude isti kao i njihov, dok ne potonemo u mrak i tamu ispunjenu strahom i odsječenu od svake svjetlosti.

Pobjeći ili, bolje rečeno, srušiti ovaj vibracioni zatvor je jedini način na koji možemo doći do slobode. Zarobljeni smo na vibracijskom nivou straha, užasa, neprestane brige i, u mom slučaju, neopisive tuge i borbe za život koji od mene odlazi i spušta me u još mračnija prostranstva pasivnosti, uništenosti, besmisla, takav je ljudski život, sa manjim ili većim odstupanjima.

55 psychic

Ako uvijek radim ono što uvijek radim, onda ću uvijek dobiti ono što je bilo do sada, ova knjiga je početa kao rezultat brige i ljubavi, a završena je kao konačni protest i odbijanje da se uradi ono što se uvijek uradi – šuti, ide na posao, zaokupi se svakodnevnim stvarima. A u mom slučaju umire, zajedno sa tajnom. Sa sumnjom.

“Da bi mogli držati glavu u pijesku morate biti na koljenima”. Završavam ovu knjigu da pokažem sebi i svome sinu da nas ne mogu držati na koljenima. Jer mi nismo bića koja su stvorena da budemo na koljenima.

I da pijesak nije mjesto gdje bi ljudsko biće po slobodnoj volji držalo glavu. E ovo je slobodna volja. I fokus usmjeren na slobodu.

Možda se čitatelj pita otkud ta sigurnost da imamo slobodnu volju ako je sistem okupacije tako elaboriran, napredan, smišljen do najsitnijih detalja. Meni i mnogima je očigledno da imamo izvjesnu slobodu izbora na svakom nivou razvoja čim se sistem i nevidljivi okupatori toliko trude da nas drže zarobljenima kroz jedini način na koji mogu uticati na nas – kroz stvaranje izopačene slike o nama samima, kroz zatvaranje svakog puta ka podizanju naše svijesti, zatvaranju puta ka vibriranju bića na drugačiji, uzvišeniji način.

Ispod svih slojeva lažne stvarnosti, ti i ja nismo razdvojeni, mi smo jedno, između nas nema granica, niti si kad došao, niti si kad otišao. Ispod svih slojeva lažne stvarnosti je ljubav. A ne strah i ne

užas i bespomoćnost i rastanak. Ne. Odbijmo takvu percepciju stvarnosti. Tako lažnu i perverzno mazohističku. Na tome i počiva vječna izgubljenost naših okupatora. Mržnja prema nama u svom korjenu ima mržnju prema sebi, umotanu u ukrasni papir superiornosti i prezira prema glupima i nesvjesnima, to jest prema nama. Nevjerovanje u vlastitu mogućnost spasenja.

Stvarnost je filtrirana kroz mnogobrojne slojeve zablude, zablude i laži, spuštenu na zgusnute, usporene vibracije naših manipulatora i okupatora, a svojoj izvornoj čistoći stvarnost je nešto potpuno drugo. Ti i ja se nismo nikad rastali. Nikakva ljubav nikad ne umire. Stvarnost je ono što mi zaista jesmo. Sveobuhvatna i čista dobronamjernost i ljubav prema sebi i svakome.

“Istaknuta je ogromna paljba negativne energije koja dolazi iz našeg okruženja, drugih ljudi, astralnog niva, mentalnog nivoa i eteričkog nivoa stvarnosti. Vlada stavlja fluorid u vodu koji utiče na potpuno isključivanje imunog sistema. I naše paste za zube su pune fluorida. Zubari popunjavaju rupe u našim zubima plombama od žive, a živa je jedna od najotrovnijih supstanci za ljudsko tijelo, od nje su gori samo plutonijum i nuklearna radijacija. Nakon deset ili petnaest godina plombe počnu da pucaju i ispuštaju živu u naš sistem praveći pustoš u njemu. Preporučujem da plombe od žive ljudi zamijene sa zlatnim ili miješanim plombama. Naš imuni sistem se svakoga dana bori sa negativnim uticajima men-

talne, emocionalne i duhovne prirode. Naš svijet u svojoj osnovi utjelovljava i institucionalizuje negativni ego i nižu svijest o sebi. On je svuda oko nas i prožima svaki aspekt našeg društva. Ako nemamo jak psihološki i duhovni imuni sistem, svi ovi uticaju idu u naš podsvjesni um i crpi nam energiju, devitalizira nas, oduzima nam životnu silu i čini da se osjećamo loše. Onda se moramo nositi sa onim što istočnjačke religije nazivaju majmunski um. Kad je um izvan kontrole onda su i emocije izvan kontrole a time je negativno pogođeno i naše fizičko tijelo. Kada nas se oslabi fizički, psihički i duševno, postajemo otvoreni za prihičke napade sa nižeg astralnog nivoa stvarnosti.”⁵⁶

56 Psihička samoodbrana, Dr Joshua David Stone: “It will also point out the enormous barrage of negative energy that is coming from the environment, other people, the astral plane, the mental plane, and the etheric plane. The government fluoridates the water supply which completely shuts down the immune system if you drink it. Our toothpastes are also filled with fluoride. Our dentists fill our cavities with mercury fillings which is one of the most toxic substances to the human body, with only plutonium or nuclear radiation being worse. After ten or fifteen years the mercury fillings crack and leak into our system and create absolute havoc. I would highly recommend that people have them replaced with gold or composite fillings. The Mental, Emotional, and Spiritual Negative Influences Our Immune Systems Need to Battle Every Day. Our world has basically physiccized and institutionalized negative ego and lower self consciousness. It is everywhere and permeates every aspect of our society. If we do not have a strong psychological and spiritual immune system, all this stuff gets into our subconscious mind, and depletes our energy, devitalizes us, and makes us feel bad. Then we have to deal with what the eastern religions refer to as the monkey mind. When the mind is out of control then emotions will be out of control and the physical body will be adversely affected. When we become weakened physically, psychologically and spiritually we become open to psychic attack from the lower astral plane.”

“A da stvari budu još gore, što je osoba čišća i duhovno razvijenija (posebno ako aktivno radi na stvarnom duhovnom napretku), više pažnje će privući od strane negativnih bića, kako bi je povukli dolje. Drugim riječima, potencijal svakog aspiranta proizvodi njegov nivo negativne opozicije, nivo suprotstavljanja, kao i njegov nivo pozitivne pomoći, kako je određeno karmičkim zakonom. Ovo je prirodan tok stvari, i jednim dijelom razlog što je svaki dugotrajan duhovni napredak tako težak. I to je takođe razlog što oni koji postignu bilo kakav značajan nivo duhovnog/psihičkog napretka obično imaju veoma teške živote, ili imaju prošlost ispunjenu bolom.”⁵⁷

Jung⁵⁸ kaže: “Ako na trenutak pogledamo čovječanstvo kao jednu individuu, vidimo da je ono kao čovjek kojeg nose nesvjesne sile. Mi smo kao bića *nošeni*, ‘zaposjednuti’ od strane nesvjesnog, i djelujemo na osnovu njega.

Zaposjednutost, iako staromodan izraz, nipošto nije zastarjela; samo se naziv promijenio. Nekada smo govorili o ‘zlim duhovima’, danas ih nazivamo ‘ne-

⁵⁷ **Robert Bruce:** “And to make matters even more difficult, the more pure and spiritually developed a person is (especially if they are actively working towards real spiritual advancement) the more attention they will attract from the negatives to pull them down. In other words, the potential of any aspirant generates their level of negative opposition, plus their level of positive assistance, as set by karmic law. This is the natural way of things, and is part of the reason why real long-term spiritual development is so difficult. And this is also why those that achieve any significant level of spiritual / psychic development usually live fairly difficult lives, or have a painful past.”

⁵⁸ Carl Gustav Jung – švicarski psihijatar koji je osnovao analitičku psihologiju.

uroze’ ili ‘nesvjesni kompleksi’. Posmatrati i misliti s visine da smo mi moderni, racionalni ljudi, te tako previše sofisticirani da vjerujemo u nešto primitivo kao što su demoni, znači biti žrtva čarolija tih istih zlih duhova za koje zamišljamo da ne postoje.

Psihički uslovi koji pogoduju nastanku i uticaju demona aktivno rade više nego ikad. Demoni nisu nestali već su samo preuzeli drugi oblik: postali su nesvjesni psihički *kompleksi*.

Zaposjednutost je iskonski psihički fenomen koji se koristi za označavanje određenog stanja uma koje karakteriše činjenica da određeni psihički sadržaji, takozvani kompleksi, preuzmu kontrolu nad osobom, namjesto ega, barem privremeno, do stepena gdje je slobodna volja ega privremeno isključena.

Danas svi znaju da *svaki čovjek ima komplekse*. Ono što nije tako opće poznato je da *kompleksi imaju nas*.

Kako god da bilo, mi smo još uvijek vezani, još uvijek zaposjednuti, ima neko jači od nas ko nas posjeduje. Lako se dogodi da mi ne djelujemo svojom vlastitom snagom volje. Onda ne možemo reći *ja činim*, već *učinjeno je kroz mene*; nešto me je zaposjelo.

Nešto nepoznato je zaposjelo manji ili veći dio psihe i nameće svoje štetno postojanje puno mržnje, neometano našim spoznajama, razumom i energijom, te na taj način proglašavajući moć nesvjesnog jačom od svjesnog uma, suverenu snagu zaposjednutosti.

Biblija, Novi zavjet: „Ono što bih učinio, ne činim, a ono što ne bih učinio, činim.” (Rimljani 7:15, verzija Kralja Jamesa).

Autonomni kompleks se ponaša upravo kao goblin koji uvijek izbjegne svjetlo našeg razumijevanja. Ako bude ostavljen u mraku podsvjesnog, ovi demoni ili autonomni kompleksi ostavljaju pustoš u svakome ko je u njihovom dometu uticaja. Čovjek ne primijeti da njime vlada demon; on stavlja sve svoje vještine i lukavost u službu svog vlasnika iz podsvjesti i, na taj način, povećava njegovu moć još hiljadu puta.

Ideja je kao autonomno biće koje hoće tijelo toliko jako da se čak inkarnira u tijelu; osoba počinje da provodi tu ideju u djelo – tad ljudi kažu da je potpuno izgubila razum. Ideja potpuno zaposjeda osobu sve dok osoba ne bude izvan sopstvenog uma.”⁵⁹

59 Jung: “If, for a moment, we look at mankind as one individual, we see that it is like a man carried away by unconscious powers.” We are a species carried away -- “possessed” by -- and acting out, the unconscious.

Possession, though old-fashioned, has by no means become obsolete; only the name has changed. Formerly they spoke of ‘evil spirits,’ now we call them ‘neurosis’ or ‘unconscious complexes. To condescendingly think that we, as modern-day, rational people, are too sophisticated to believe in something as primitive as demons is to have fallen under the spell of the very evil spirits we are imagining are nonexistent. The psychic conditions which breed demons are as actively at work as ever. The demons have not really disappeared but have merely taken on another form: they have become unconscious psychic forces.

Possession is a primordial psychic phenomenon that denotes a peculiar state of mind characterized by the fact that certain psychic contents, the so-called complexes, take over the control of the total personality in place of the ego, at least temporarily, to such a degree that the free will of the ego is suspended.

Zvuči poznato. Veoma poznato. *Svi putevi vode u Rim*, sve sumnje vode do tebe najdraži. Da smo namjerno rastavljeni. I da, u stvari, nismo nikad rastavljeni.

Jung još kaže: ...kako se uticaj kolektivnog nesvjesnog povećava, tako svjesni um gubi svoju moć vođstva. Neprimjetno, on od vođe postaje onaj koji je vođen, dok nesvjesni i impersonalni proces postepeno preuzima kontrolu. Tako, bez i da je primijetila, svje-

Everyone knows nowadays that people ‘have complexes.’ What is not so well known, though far more important theoretically, is that complexes can *have us*.

Wherever we are still attached, we are still possessed; and when we are possessed, there is one stronger than us who possesses us. It easily happens to any one of us that we do not act through our own volition. Then I cannot say *I do*, but *it is done* through me; something takes possession of me, the very action can take possession of me.

An unknown ‘something’ has taken possession of a smaller or greater portion of the psyche and asserts its hateful and harmful existence undeterred by all our insight, reason, and energy, thereby proclaiming the power of the unconscious over the conscious mind, the sovereign power of possession.

Bible, New Testament, “That which I would do, I do not, and that which I would not do, I do.” (Romans 7:15 King James version).

Autonomous complex behaves exactly like a goblin that is always eluding our grasp. If left un-reflected upon, these demons or autonomous complexes wreak havoc for everyone within their sphere of influence. A man does not notice it when he is governed by a demon; he puts all his skill and cunning at the service of his unconscious master, thereby heightening its power a thousandfold.

The idea is like an autonomous being that wants a body so much that it even incarnates in the body; one begins to play, to perform the idea, and then people say one is completely mad. The idea has taken possession of one till it is as if one were out of one’s mind.”

sna osoba biva povlačena po šahovskoj tabli života kao figurica od strane nevidljivog igrača koji odlučuje igru sudbine, a ne svjesni um i njegovi planovi.

Kad god da se neki važan sadržaj pojavi iz nesvjesnog, a koji svjesnost još uvijek ne može razumijeti, postoji opasnost da cijela ego-svjesnost bude povučena dolje u nesvjesno i razložena, uništena... Svjesnost je potpuno ispražnjena, zato što su njeni sadržaji privučeni nesvjesnim kao magnet. Ovaj proces vodi do potpunog gubitka ega, tako da osoba postaje obični robot. Takva osoba, u stvari, i nije više ovdje.”⁶⁰

“Autonomni kompleks ne može podnijeti da bude viđen, gotovo na isti način na koji vampir mrzi svjetlost. Demon ili autonomni kompleks će mijenjati svoj oblik i učiniti sve što je u njegovoj moći da ne bude obasjan svjesnošću, jer jednom kad bude viđen, njegova autonomija i svemoć će mu biti oduzeti. Usidren, spojen i vezan za svijest, demon ili autonomni kompleks tada više ne može ispariti nazad u nesvjesno,

⁶⁰ “...as the influence of the collective unconscious increases, so the conscious mind loses its power of leadership. Imperceptibly it becomes the led, while an unconscious and impersonal process gradually takes control. Thus, without noticing it, the conscious personality is pushed about like a figure on a chess-board by an invisible player. It is this player who decides the game of fate, not the conscious mind and its plans.

Whenever a powerful content emerges from the unconscious, which we cannot yet grasp with our consciousness, there is a danger that the whole ego-consciousness will be pulled down into the unconscious and dissolved...Consciousness is completely emptied, because its contents are attracted by the unconscious as by a magnet. This process leads to a complete loss of the ego, so that the person in question becomes a mere automaton. Such a person is actually no longer there.”

što će reći da više nije u stanju da nas zaposjedne iz prikrajka naše svijesti, kao i da nas prisili na nesvjesno djelovanje i ispunjavanje njegovih planova.”⁶¹

Govorili smo o jednoj bajci u kojoj su ljudska bića bila uzvišena i slobodna. Jednoj bajci koja se spominje u mnogim mitovima i religijama.

Jevanjdjelje Sveta Isusa Hrista od učenika Jovana kaže: „Bezbrojne bijede i opasnosti očekuju Sinove Čovječje. Veljzevul, knez demona, izvor svog zla, nalazi se u tijelu Sinova Čovječjih. On je izvor smrti, on rađa sve nesreće i pod očaravajućom maskom on iskušava i sablažnjava Sinove Čovječje. On im obećava bogatstvo i vlast, velikolijepne dvorce, zlatnu i srebrnu odjeću, mnoštvo sluga i sve što oni zažele; on još obećava slavu i ugled, čulne radosti i raskoš, predivna jela i obilje vina, bučne orgije i dane provedene u praznovanju i neradu. Tako on sablažnjava svakog, prema čemu je više sklono njegovo srce i onog dana kada Sinovi Čovječji postanu potpuni robovi sve te sujete i svih tih gnusnosti, tada on, kao platu za naslađivanja, oduzima od Sinova Čovječjih sve blagodeti koje im je Majka-Zemlja dala u izobilju. On ih lišava disanja, krvi, kostiju, utrobe, očiju i ušiju.

⁶¹ Paul Levy: Are we possessed? – An autonomous complex can't stand to be seen, however, in much the same way that a vampire detests the light. A demon or autonomous complex will shape-shift and do everything in its power to resist being illumined, for once it is seen, its autonomy and omnipotence are taken away. Anchored, connected and related to consciousness, the demon or autonomous complex can then no longer vaporize back into the unconscious, which is to say it is no longer able to possess us from behind and beneath our conscious awareness so as to compel us to unwittingly act it out and do its bidding.

Disanje Sina Čovječjeg postaje plahovito (ubrzano) i zaudara kao disanje nečistih životinja; ono postaje kraće i bolesnije. Njegova krv postaje gušća, rasprostrući takav odvratni miris, kao voda u močvari. Ona se zgrušava i tamni, slično smrtnoj noći. Njegove kosti se deformišu, postaju lomljive, prekrivaju se spolja čvorovima i razlažu iznutra, a zatim se lome napola, kao kamen koji pada sa stijene...Njegove oči se zamračuju sve dok u njima ne zavlada duboka tama. Njegovim ušima ovladava gluhoća i u njima caruje duboka tišina.

I tako, na kraju krajeva, Sin Čovječji gubi život zbog vlastitih grešaka, što nije smogao da se nauči da uvažava zakone svoje Majke i samo je pravio greške - jednu za drugom. Zato su svi darovi Majke-Zemlje njemu oduzeti: disanje, krv, kosti, koža, utroba, oči i uši, i na kraju krajeva, sam život, kojim je Majka-Zemlja ogradila (sačuvala) njegovo tijelo.

Ali ako Sin Čovječji priznaje svoje greške, ako zažali za svoje grijehе i odrekne ih se, ako se vrati svojoj Majci-Zemlji, oslobodi se od noktiju satane i odupre se njegovim iskušenjima, tada će Majka-Zemlja ponovo prihvatiti njega, svog sina, koji je živio u zabludama i grijешio. Ona će mu podariti svoju ljubav i poslaće mu svoje Anđele, koji će mu služiti.

Ja vam uistinu govorim: čim se Sin Čovječji usprotivi satani, koji obitava u njemu, i prestane da se potčinjava njegovoj volji, istog momenta Anđeli njegove

Majke utvrdiće se u njemu da bi mu služili svim što je u njihovoj vlasti, oslobađajući Čovječjeg Sina od vlasti satane.

Jer niko ne može da služi dvojici gospodara. Uistinu, ili služe Veljzevulu ili našoj Majci-Zemlji i njenom životu."

Ova naša planeta izgleda kao nečija igračka zato što je ponašanje njenih stanovnika pod jakim uticajem neorganskih, nematerijalnih bića JOŠ nižeg stepena moralnog i duhovnog razvoja nego što su oni. Ta bića manipulišu stanovnike Zemlje (i ko zna koga još!) i drže ih u ropstvu. Oni nam mogu nauditi dok god ih nismo svjesni, ni njih ni njihovog poganog uticaja.

Izmanipulisani smo od još jadrnijih od nas, primitivnijih energentskih vampira koji su toliko prljavi da ne mogu još uvijek dobiti ni tijelo. Oni koji znaju i imaju iskustva sa stvarima o kojima govorim, njima će detaljni opisi našeg stanja biti dosadni, jer ga već znaju, a oni koji nemaju iskustvo sa neorganskim svijetom a nisu otvoreni za prihvatanje nečega što nisu iskusili, oni su ionako do sada već prestali čitati, pa se za njih i ne brinem.

Jesmo li najrazvijenija svijest u univerzumu ili najnerazvijenija, gdje smo na ljestvici razvoja? Ne vjerujem da smo bilo šta NAJ. Niti smo najniži, niti smo najviši kako neki tvrde, mislim da su te gradacije promijenjive kao što se i naše države mijenjaju, neka je naprednija, pa propadne, neka je zaostala pa odjednom napreduje i tako dalje. To je čudo jedno koliko

ljudi vole riječ NAJ. Sve mora biti naj, pa makar i u negativnom smislu.

Pitaš se da li sudjelujemo u svemu ovome zato što smo pristali. Mislim da ogromna većina NIJE pristala, ovdje je većina duša koje nemaju svjesnost da bi donijela bilo kakve odluke, sve do uplitanja neorganskih, nematerijalnih bića koja ih „potaknu“, (ne odlučuju za njih, ali ih potaknu, vanjskim ili unutrašnjim načinom) da napreduju do stepena kad mogu donijeti neke, pa tako i ovu, odluku. Vjerujem da među nama ima onih koji su došli SAMO zato da pomognu ovim drugima, nesvjesnima i da se na neorganskom, nematerijalnom planu postojanja vodi vječiti „rat“ između ovih tamnih, niskih i ovih razvijenih, visokih svjesnosti. Naravno, samo primitivne svijesti doživljavaju ovo kao „rat“ (pa tako i mi, ljudska bića). Sa nivoa razvijene svijesti, vjerujem, to nije rat već prosto rečeno mukotrpno rađanje svjesnosti, kakvo su i sami prošli. Kao kad bi odrasla osoba shvatala za ozbiljno i nazivala to „ratom“, to što je petogodišnje dijete udara pesnicama.

Mislim da nismo ograničeni duhovno, čak šta više, u duhovnom smislu svaka pojedinačna svjesnost pa makar i naj naj (!) manja, ima podjednake mogućnosti razvoja (to jest neograničene). Koliko će ih koristiti, to je već nešto drugo. Fizički jesmo ograničeni ali da nema tog ograničenja napravili bismo katastrofu ovakvi primitivni i nerazvijeni. Šta bi bilo da nema ograničenja našeg mozga i da kroz njega mogu „proteći“ sve naše duhovne sposobnosti. Ovo što vi-

dimo oko nas je ništa, šta bi se dogodilo kad bi sve ove primitive svijesti ugledale šta sve „mogu“. Zato, rastemo.

Nauka može unazad pratiti stvaranje do takozvanog Big Benga, velikog praska, a dalje od toga prestaje biti fizički, materijalni univerzum. To znači da je taj fizički univerzum stvorilo nešto izvan fizičkog, materijalnog. Elem, čak i po nauci, vraćamo se na početak koji je bio nematerijalan. S obzirom da je bilo u stanju da stvori materijalno, logičan je zaključak onda da je nematerijalno IZNAD materijalnog, da je naprednije, savršenije, toliko moćno da je stvorilo, *kreiralo, dizajniralo* fizički univerzum.

Pitanje svih pitanja: *koja je svrha postojanja?* Postojanje je mogućnost data svim bićima, a koja su ispod evolucijskog ranga ili stepena Kreatora/Kreatorice (sva su bića osim Njega/Nje ispod tog evolucijskog nivoa), da napreduju i kroz istraživanje otkriju svoj puni potencijal, svoje sposobnosti, razmišljanja, svoju suštinu. Najjednostavnija definicija svrhe postojanja bi, tako, bila - napredovati ka shvatanju svog potpunog potencijala⁶². Evolucija prema potpunom sebi.

Energija bića koja su na višoj ljestvici emocionalnog razvoja, više nesebična i manje tamna i perverzna, dolazi od nečeg još višeg i uzvišenijeg.

⁶² potencijal - neporeciva sposobnost za rast, napredak, za prelazak iz mogućnosti u realnost

Postoje kažu tijela svakog bića koja su smrtna, ako je biće utjelovljeno u fizičkom svijetu. I postoji tijelo koje je besmrtno. Postoje i oni koji tvrde da čak i besmrtno tijelo jednom nestaje, u konačnoj duhovnoj spoznaji.

Vjerujem da postoje drugi „svjetovi“, materijalni ili nematerijalni, u koje naša istinska priroda takođe odlazi da bi stekla iskustva.

Ako govorimo o Kreatoru/Kreatorici, da li je On/Ona samo posmatrač? Ne, nije, ali se upliće samo kada ništa drugo ne može pomoći, a ta pomoć je potrebna za dalji napredak ka ostvarenju punog potencijala. Kad bolje razmislim, koliko često je Kreatorova pomoć potrebna, ako ovako postavimo stanje stvari? Ne baš često, čini se. A prema razvoju bića, vidljivih i nevidljivih, Kreacija izgleda veoma, veoma stara. Times immemorial, rekli bi Englezi, od pamtivijeka...

Svijest pojedinačna postoji već toliko dugo da je bilo dovoljno vremena da se razviju (u negativnom smislu) neka veoma tamna i negativna bića. Shvatiti koliko negativna, teško je ukoliko niste na toj strani „razvoja“ svijesti ili niste imali direktno iskustvo sa nekim od takvih bića.

Svaki tragalac ima za cilj da razotkrije negativno, tamno, zlo, i da istovremeno ojača pozitivno, svijetlo, dobro.

O religijama: sve glavne, široko rasprostranjene religije dio su Novog svjetskog poretka koji radi ka ujedinjavanju masa pod zastavom jedne svjetske religije, čija je majka Helena Blavatsky, začetnica new age-a, novog doba. Za sve one koji se odluče da krenu ovim putem, trebamo biti izuzetno oprezni koga kanališemo kroz svoje molitve, meditacije i svoju duhovnost. Možemo lako biti izmanipulisani prema zlu. Jednom kad preuzmu kontrolu nad posljednjom državom i izmiješaju nas u potpunosti, doći će red i na jednu svjetsku religiju. Vjerujem da su sjeme takve religije okupatori već posijali. Op rez zato. Op rez.

Op rez zato i sa tijelom preosjetljivim na sve materije koje mu usporavaju vibracije – meso, neodgovarajuće piće i hranu koja je teška, slana, preslatka, sve što nije organsko i blago. Tijelom osjetljivim na uticaje iz okoline, ružnoću, agresivnost, nesuptilnost, traumu, sebičnost od strane drugih bića ili neživog okruženja.

Sva čula, vidljiva i nevidljiva, rade i daju željene i duboko neželjene informacije i utiske. Općenito, tijelo i biće preosjetljivo na skoro sve. Preopterećeno utiscima koji stižu sa svih strana i u svim formama. Um u stalnoj napetosti, u potrazi za smislom i čistoćom i, kad je suočen sa neuspjehom u potrazi, lice u lice sa neopisivom tugom i osjećajem izolovanosti i nepremostivosti jaza između sebe i drugih ljudskih bića.

Na kraju, šta preostaje da se radi u ovom Auschwitzu osim da se počne kopati tunel sa kašikom koju je-

dinu imaš. Pogledaj, ima neko slabo svjetlo u daljini, negdje. Možda neko želi poći samnom.

Ja ću čekati. Ja ću te uvijek čekati. Ja ću se uvijek nadati da će doći vrijeme za buđenje. Vrijeme za ljubav.

O knjizi „Za mog sina“ Amre Kahvedžić

„ Najveća zabluda je da čovečanstvo
ima svoja ograničenja.“

Robert Monroe

Poznato istraživanje Roberta Monroa o izmenjenoj svesti pedesetih godina prošlog veka, dokazalo je da specifični zvučni obrasci imaju prepoznatljivo blagotvorno dejstvo na naše mogućnosti. Na primer, neke kombinacije frekvencija poboljšavaju budnost, neke podstiču spavanje, a ostale poboljšavaju proširenje svesti. Upravo o stanjima svesti, budnosti u 21 veku, veri i duhovnosti govori i Amra Kahvedžić u svojoj knjizi „Za mog sina“.

Njena pojava na našoj književnoj sceni doprinosi poboljšanju kvaliteta knjiga koje se ne bave običnim svakodnevnim temama, već nečim što i ne primećujemo tako često, jer je u nama samima, a zaboravili smo da pogledamo u sebe.

Ovo je knjiga potrebna svima nama.

Pisci obično znaju sve o velikim ljudskim tajnama, ili ništa o malim tajnama, ali je Amra svojim perom ušla u trag velikim tajnama malih ljudi. Otkrivanje tajnovitosti u knjizi koja nije samo psihološka već psiho-

loško-emotivna, i koja ne govori samo o bolesti već i o leku, dugo je očekivana.

*Boga je teško spoznati, ali to ne znači da ga nema, nego je to znak Njegove veličanstvenosti, a naše slabosti.
(Lav Nikolajevič Tolstoj)*

Amra svojim uputima daje jasna objašnjenja vere, i to vere svih nas, ne deleći nas na „vernike pravih i vernike pogrešnih“ kako to rade samo oni koji malo poznaju Božju reč. Savetujući svog sina da ide putem duhovnosti, ona savetuje sve čitaoce da krenu putem prave istine čime će pronaći

zagarantovani duševni mir.

Pre čitanja ove knjige, sigurno ćete postaviti sebi pitanje: zašto? Zašto bih čitao/la baš tu knjigu?

Odgovor možda možete pronaći u činjenici da

postoje na ovom svetu mnogo tabu-tema o kojima se ne govori čak ni šapatom, pa samo odabrani u koje i Vi, čitaoče, spadate mogu da otkriju neke istine. A istine, čak i one male, svakodnevne, najteže se prihvataju. One velike i večite nećemo ni pominjati. Ako se, ipak, odlučite za nju, već ste dovoljno hrabri. Amra će vam kroz svoje upute pomoći na putu do istine i duhovnog razvitka. Pri tom ne smete zaboraviti da, kako to ona kaže: „Ti nisi samo tijelo...“

Posle čitanja knjige pitaćete se: kako? Kako da promenim sve? Kako da promenim sebe? Kako sebe da istrgnem iz kandži sistema? Preporučujem vam smer-nice iz ove predivne knjige koje će vas voditi pravim putem do bogatstva uma.

Svet nisu stvarale bezlične osobe. Ali, kako onda živimo u bezličnom svetu? Da li se tu krije tajna da je individua, u stvari, bezlična bez lica? Da li ono što mi zovemo individua u stvari nije ono za šta ga mi smatramo, već jedan talog anaksiozne oslobođenosti?

Razmišljanjem o putanjama stvarnosti, ljudi će shvatiti da u univerzumu postoje stvari i pojave koje nije moguće podvrgnuti ustaljenom naučnom pristupu. Jednostavno, ako se rastavlja ono što je hologramski sastavljeno, neće se dobiti delovi, nego – manje celine. S obzirom na to da čovek zapaža čulima i da su oči za zapažanja izuzetno značajne, lako je zaključiti šta se događa u mozgu pri odlučivanju na osnovu lažnih predstava. Kada čovek ne vidi to što vidi.

Kvalitet Amrinog pera jesu izuzetna misaona britkost i filozofski duh kritičnosti.

Poruke u njenoj knjizi imaju buduće, univerzalno značenje za celo čovečanstvo: odgovornost za svoju sudbinu nije breme, to je – sloboda.

Pri tome, moramo znati da se želje i mašta ne ostvaruju. Ostvaruju se samo namere.

Zato sa sigurnošću tvrdim da knjiga „Za mog sina“ nije delo koje se zaboravlja ili knjiga uz koju sanjarimo. Ovo je knjiga koja nas budi iz sna, koja nas ne ostavlja ravnodušnim i koja nam ruši maštanja o idealnoj stvarnosti. Do tih saznanja u ovoj knjizi kao i u životu, stiže se kroz napor i patnju, pa i kroz tragediju koju režira sama sudbina, a to je upravo ona dimenzija knjige koja je čini sugestivnom i ubedljivom.

Čitajući je, shvatićete da nosi tajnu, određena saznanja i određeni kod saznanja koja nam predaje kao nauk za mnogo bolji i pravedniji svet. Sasvim sam si-

gurna da ćete knjigu pročitati u jednom dahu, ostavljajući je svim budućim generacijama kao pravi duhovni testament.

Iskreno, preporučujem ovu knjigu svim slobodoumnim, pravdoljubivim i humanim ljudima i onima koji mogu sagledati kritiku vektora savremenog planetarizma.

Amri želim dobrodošlicu u svet književnosti.

Milena Milikić, pisac
Beograd, 2013.

Biografija

Amra Kahvedžić rođ. 1970. godine u Zenici, Bosna i Hercegovina. Živi i radi u Sarajevu kao profesor engleskog jezika i kao prevodilac.

Od ranih dvadesetih godina počinje da se interesuje za duhovnost i prirodu stvarnosti oko sebe.

Knjigu ZA MOG SINA počinje da piše tri godine pre njegove tragične smrti, u maju 2012. godine.

SADRŽAJ

PRIJE

DIO I NE SUDI O KONJU KOJEG JAHAO NISI	11
--	----

DIO II SEEING IS NOT BELIEVING	27
--	----

POSLIJE

DIO III MOŽEŠ NAUČITI STAROG PSA NOVIM TRIKOVIMA	43
---	----

DIO IV SCIO ME NIHIL SCIRE	57
--------------------------------------	----

DIO V ONIMA KOJI VJERUJU OBJAŠNENJE JE NEPOTREBNO, ONIMA KOJI NE VJERUJU, OBJAŠNENJE JE NEMOGUĆE	75
---	----

DIO V Ko su okupatori	89
---------------------------------	----

O knjizi „Za mog sina“ Amre Kahvedžić	109
---------------------------------------	-----

Biografija	113
------------	-----

Amra Kahvedžić
ZA MOG SINA

Prvo izdanje 2013.
Biblioteka ORNAMENTI

Izdavač
Književna omladina Srbije
Dobrinjska 11, Stari grad
Beograd 11000
www.kosrbije.rs
e-mail: world.media.team@gmail.com
mob:060 55 95 913

Za izdavača
Verica Sekirarski

Lektura i korektura
Aleksandra Stošić

Tehnička priprema i prelom
Ivan Jeremijević

Dizajn korica
Jelena Jevtović

Štampa Neven, Beograd

Tiraž 500

CIP